Akbaba

— Memurlar geçim sıkıntısı çekiyor. —

— Aaa hanım, benim pantalona bak!..

AKBANK
1976 hizmet ve kolaylıklar yılı

Akbank Menkul Kıymetler Servisi

* Hisse senedi, tahvil alım-satımı yapar
* Menkul kıymet yatırımlarınızda ücretsiz danışmanınızdır
* Menkul kıymet portföyleriniz uzmanlarımızca yönetilir
* Kıymetler muhafaza edilir, dilenirse özel kasa kiralanabilir
* Sermaye piyasası hareketleri titizlikle izlenir, portföy sahiplerine bilgi verilir
* Temettü ve faizleriniz günü gününe tahsil edilerek hesabınıza alacak kaydedilir ve yazıyla bildirilir.
* Servisimizden hisse senedi ve tahvil alanlara, karşılığında kredi kolaylığı sağlanır.

Her türlü hisse senedi ve tahvil alım-satımında karar vermeden önce ve mutlaka **AKBANK MENKUL KIYMETLER SERVİSİNE** başvurunuz.

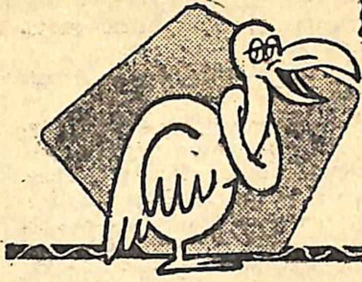
Akbank Beyoğlu Şubesinde Menkul Kıymetler Servisi veya en yakın Akbank şubesi her zaman emrinizdedir.

AKBANK
güveninizin eseri

repro

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 4 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 21 Ocak 1976 • Fiyatı 250 Krş.

Akbaba

ÖLÜMÜ KANIKSAMAK

«1976 yılında eğitimimizin, ahlâkımızın, dilimizin, kültürümüzün milliliğini korumak bakımından giriştiğimiz faaliyetleri başarı ile yürütebilmeliyiz.»

S. Demirel

«Ülkücü ihtiyaç duyarsa millî silâhını kullanır.»

A. Türkeş

«İnsan kırk günde mezarına alışır,» derler. Deneyip gören var mı, bilmiyoruz. Bir gerçek payı olmalı yine de bu sözde. İnsanoğlu alışır çevresine. Olaylara alışır, zorluklara alışır, acı çekmeye alışır, açlığa alışır. Zorunlu olduğu için alışır. Kişinin varlığını, akıl dengesini koruyan bir içgüdü bu.

Bu yazı, alışmaya başladığımız bir konu üstüne. Bu yazıda yol ortasında vurulan, öldürülen gençlerden söz edeceğiz. İçimizde küçük bir tasa var. «Yine mi?» diyeceğinizden korkuyoruz. Gazetenizi açtığınızda bu konuyla, televizyona baktığınızda bu konuyla, radyoya kulak verdiğinizde bu konuyla karşılaştığınızı biliyoruz. Ve yine biliyoruz ki; başlıkları gördükten sonra yazıları okumamaya, özeti duyduktan sonra haberi dinlememeye başlıyorsunuz yavaş yavaş. Okusanız, dinleseniz bile fazla etkilenmiyorsunuz artık.

«Bugün bir öğrenci daha öldürüldü.»

«Vah vah... Bakalım Türkiye Kupası'nda neler oluyor.»

«Hey, bir öğrenci daha öldürüldü dedik!»

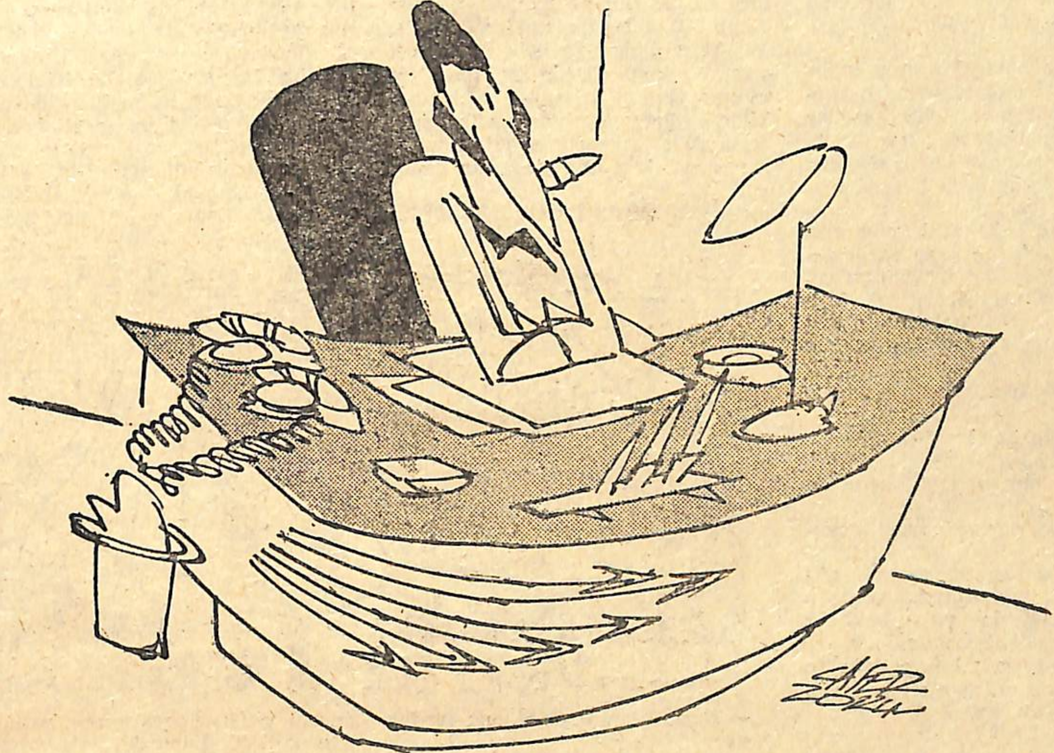
«Yazık olmuş.»

Duyurulmaya çalışılan; bir maçın sonucu, bir serginin açılışı, yada Başbakanın binlerce demecinden biri değil. Söz konusu olan, ölüm... Yaşamın karşıtı. Bir insan varlığının ortadan kalkması. Tabanca diyoruz, mermi diyoruz, insanlar vuruluyor diyoruz. Sesimiz geliyor mu?

Şiir değil yazılanlar, şarkı da değil, film senaryosu da. Gerçeğin ta kendisi.

Mermi, dönerek hızla giden bir metal parçasıdır. Önce giysileri deler, sonra deriyi. Yada kafatasına geldiyse kemik kırıntılarını sıçratarak derinlere doğru işler. Yürekler delinir, barsaklar, karaciğerler parçalanır, gözler kör olur, yada beyinler çomak sokulmuş muhallebiye döner. Genellikle kan akar bir insan vurulunca. İnsan gövdesinde yaklaşık beş litre kan vardır. Kan; sıcak, koyu, kırmızı bir sıvıdır. Ürkütücü bir görünüşü vardır. Burnunuz kanadığında, parmağınızı kestiğinizde dikkat etmişsinizdir. Kurşun yarasından akan kan, parmağınızdaki kesikten akan kandan çok fazladır. Mermilerle insan sağlığı iyi bağdaşamaz. Mermileri püskürten tabancalar yerli de olsa, yabancı yapısı da olsa, bu gerçek değişmez.

«Ecevit, işçileri CHP'de birleşmeye çağırdı.» — Gazeteler —

İŞVEREN!

UZUN HAVA...

Sonra vurulan ve ölen yalnızca kuru bir isim değildir gazetede gördüğünüz. Bu ismin gerisinde gerçek bir insan vardır. Yirmi - yirmibeş yaşlarında, aile bağları olan, arkadaşları olan, yaşamdan güzel şeyler ummuş olan bir insan. Tanıdığınız insanlar gibi onun da birtakım özellikleri vardır. Belki sigara içiyordur, güldüğünde eksik bir azı dişi görürsünüz, sesi derinden gelir, elini çokça oynatır konuşurken. Yada konuşkan değildir, gözlük takar, tırnağını kemirme alışkanlığı vardır. Bütün bunlar onun kuru bir isim değil, sizin gibi bir insan olduğunun kanıtıdır.

Mermiler isimleri değil, insanları öldürür.

Yürek, ciğer, göz, beyin, barsak, bir hâtıra fotoğrafı, tetikte bir parmak... Çarpılan yüz, çamura karışan kan...

Anlatabiliyor muyuz?

Tabancaları kimlerin hangi amaçla hangi ellere tutuşturduğunu biliyoruz. Bu suçun cezası ergeç verilecek. Tüm düşünen beyinlere birer mermi yerleştirmek olanağı bulunmadığına göre...

Ya öbür suç? Ölümü kanıksamak, cinayetleri olağan saymaya başlamak, gözleri yumup kulakları tıkamak?... Bunu bağışlamak çok mu daha kolay?

AKBABA

Nerdeee o eski vicdanlar

CENESİNDEN kurtulmak için, kendisiyle pek ilgilenmediğimi belirtmek amacıyla karşı kaldırımda yürüyen eski bir dosta lâf atıp selâm verirken sordu:

— Kimdi o? Beni tanıyor muydu dersin?

A birader, seni ben tanımıyorum ki, yirmi yıl önceki arkadaşım tanısın! Otobüste mi, durakta mı, çarşıda mı, takıldı bir yerde peşime, söyleşe söyleşe yürüyoruz işte!

— Tanıştığınızı sanmam, dedim. Eski bir arkadaşımdır.

Daha önce ne anlatıyorduysa, o konuyu olduğu yerde bırakıp arkadaşlığa döndü:

— Çok önemli bir noktaya parmak bastınız. Aaah, ah! Nerdee o eski arkadaşlıklar? Şimdikilerin arkadaşlarını uzaktan görmesiyle birtakım çıkar hesaplarına başlaması bir oluyor!

Bu son söz, yelkenleri suya indirmeme yetti. Zavallı, en inandığı kimselerden kimbilir ne büyük kazıklar yemişti ki, içini dökecek boş bir insan aramaya çıkmıştı belki. «Aşk ağlatır, dert inletir» sözü boşuna söylenmemişti...

Koltuğumun altındaki açılmaya yüz tutan gazete kâğıdına sarılı paketi dizimin üstünde bağlamaya çalışırken, kendimi bağışlatmak isteyen bir sesle mırıldandım:

— Haklısınız, dedim. Zaman çok değişti.

Sanırım duymadı. Eğilip yoklayarak sordu:

— O paketteki ne?

— Bizim eski elbiseler...

— Tahmin etmiştim ya, gene de bir sorayım dedim.

Şaşkınlıktan suratım nasıl değiştiyse ekledi:

— Hiç yanılmam. Bir şey sıkı sıkı sarılıp, titizlikle korunuyorsa, içinde mutlak değerine paha biçilmez eski bir şey var demektir.

Adam bizim on yıl önce taksitle yaptırdığımız sıradan elbiseyi tarihî kalıntı mı sandı, ne?

Güldüm.

Bizim paketin ucunu yırtıp, içindeki elbise kalıntısını iki parmağıyla yokladı:

— Nerdeee şimdi o eski kumaşlar? Hiç unutmam, bir vakitler benim bir İngiliz'im vardı. İnanır mısın, tam oniki yıl sırtımdan hiç çıkartmadan giydim de, ne rengi attı, ne yırtıldı, söküldü. Kilo almaya başlayınca baktım dar geliyor, içine giremiyorum, başladım ne yapacağımı düşünmeye...

O, dar gelen elbisesini ne yapacağını düşünedursun, ben paketi toparlamış, eskiciler çarşısına götürüp paraya çevirebilmek için bu adamı nerede nasıl ekeceğimi plânlıyordum. Herkesin bir geçit aradığı Aksaray meydanındaki kalabalığa karıştım, aaa! Soluğu ensemde! Mırıl da mırıl önce bozdurup büyük oğluna nasıl diktirdiğini, ondan ortancaya nasıl kaldığını, daha sonra ters yüz ettirip küçük oğluna ilkokulu nasıl bitirttiğini anlatıp duruyor!

Dümdüz gidermiş gibi yapıp dar sokaklardan birine saptım, o da saptı. Bir başkasına daldım, o da daldı. Daldı ama dilinde hâlâ unutamadığı o eski İngiliz kumaşı... Kimin üstünde küçülse, bozup bozup bir şeyler yapıyor. Tencere tutacağıydı, hamam kesesiydi derken ansızın durmam üzerine sordu:

— Şimdi ne yapıyoruz?

— Valla mal senin, iş senin, dedim. Kurmuşsun tezgâhı aklına eseni yapıyorsun. Nasıl karışabilirim?

Onun sorduğu başkaymış meğer. Durmamla yolun bittiğini sanmış, «Ne yapıyoruz» u, hangi yöne gidiyoruz anlamında sormuş.

— Bilmem ki, dedim. Son günlerde çok karıştı buralar.

— Neden?

— Yeraltı geçidindeki çarşı yangını yüzünden...

— Demek o yangın burada olmuştu...

Bu adam yalnız benim değil, kentin de yabancısı olmalıydı.

— Evet, yanan yer burasıydı işte.

Kafasını çevirip uzaktan bir keşif yaptı:

— Nerdeee o eski yangınlar birader, nerde! Şuraya bak, koca çarşı yanıp kül olmuş da, yandığı belli değil! Eski yangınlar öyle miydi beyim? Bir kıvılcım, bir kaç semti kül etmeye yeterdi de, yanan yerler taa kilometrelerce uzaktan «Ben yandım» diye bağırırdı sanki. Ama o zamanın kıvılcımı da kıvılcımdı ha...

Ses çıkarmadığımı görünce sordu:

örnekleri veriliyordu. Mahallemizde kaç muhtaç aile var? Bunları biz bilirdik. Yalnız bilmekle de kalmaz, kırmadan, utandırmadan, adlarını dillere düşürmeden yardım etmenin yollarını arardık. Mahallenin zenginleri kimler? Diyelim, bakkal Fehim efendi, hacı Durmuş ağa, sarraf Osman bey... Giderdik kapılarına, derdik durum böyleyken böyle... Artık gönlünüzden ne koparsa... Umduğumuzdan fazlasını yığarlardı önümüze. Karşılığında ne makbuz istenir, ne yardım edilenlere sorulur. Yardım alan aileler de yardımın nereden geldiğini bilmezdi. Bir de bakardınız, aç açık kimse kalmamış ortalıkta. Dedik ya, kişinin kişiye

— Vedat Saygel —

— Kasit falan diyorlar, aslı var mı sence?

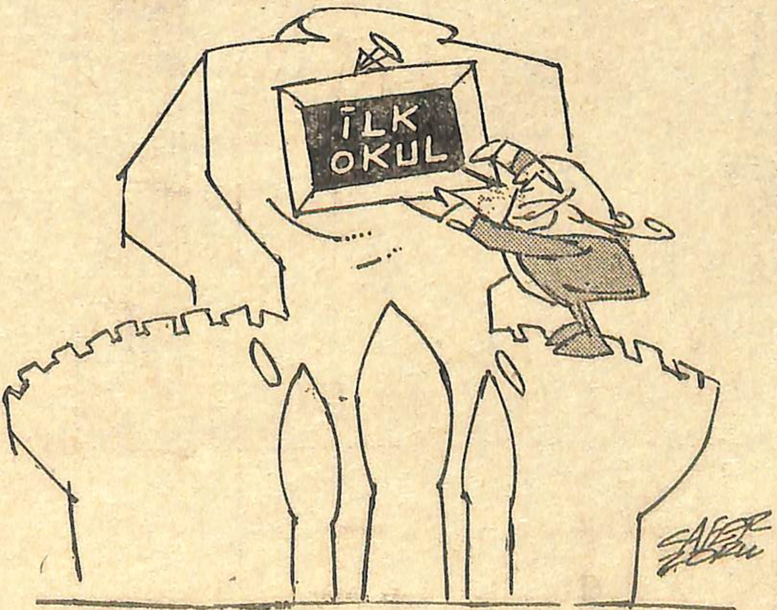
— Bilinmez ki... Yıl sonu oluşu, vergi ayının gelişi bazı söylentilerin çıkmasına neden oluyor. Fakat hem kendi canını yakmaya, hem başkalarının canını yakmaya kimin eli varır?

Şeytanca bir gülüşle kurnaz kurnaz başını salladı:

— Varır beyim, varır... Yeter ki can yakmayı aklına koymasın kişi... Ahlâk diyeceksin, insanlık diyeceksin, vicdan diyeceksin ama çağı çoktan geçti onların. Şimdi nerde o eski insanlar, nerdeee o eski vicdanlar?... Eskiden fakir yok muydu? İşsiz yok muydu? Kazandığı parayla yarı aç gezenler yok muydu? Vardı. Ama o zamanın insanlarında vicdan da vardı. Yardımlaşmanın en güzel

güveni vardı. Sonra sonra bozuldu insanlarımız. İstemekle, yalvarmakla vermez oldular. Eh, madem onlar vermiyor, memleketin fakirini biz mi düşüneceğiz desek ya... İçimiz elvermiyor ki seyirci kalmaya. Aynı amaç uğruna ortak hareket ettiğimiz arkadaşlardan biri, «Dernek kuralım» dedi. Şöyle alıcı gözle çevremize baktık ki, dernekten geçilmiyor! Her sokakta en azından birkaç dernek...

Adam hayatını anlatmaya başladığına göre, yakamı kurtarmaktan umudu kestim, taşıtların ardına düştüm, ara sokaklardan Lâleli'ye doğru çıkış arıyorum. Tabii o da hemen omuzumda... O, bilmediğim bir nedenle umudunu da, kaderini de, gideceği yolu da bana bağlamış, ben ise her şeyimi koltuğumun altındaki

TEDBİR!

eski elbiseye... Şundan otuz kırk lira alabildik mi, şu kış kıyamette eve elli kilocuk olsun bir odun atabilir, çoluk çocuğu soğuktan kurtarırdık belki.

Sonunda parlak bir fikir gelmiş aklına:

— ... Ülkemizde her şeyin kıtlığı var ama, hamdolsun bayramın da bolluğu var, dedim. Yılın yarısı bayram. Öyleyse, sıva kolları Üzeyir.

Üzeyir dediği de amaç ortağı olsa gerek. Sıvamışlar kolları. Kâğıt çiçekler bastırıp millî bayramlarda halkın yakasına taktırmışlar. Rozet bastırmışlar, afiş bastırmışlar, makbuz bastırmışlar. Dinî bayramlarda iki sivil kiralayıp bekçi yaparak, kapı kapı dolaşıp fitre toplatmışlar. Kurban bayramlarında kamyon kiralayıp, mahalle aralarında gezerek falan cami, filân kurs, bilmemne vakfı için kurban derileri toplamışlar.

— Peki, kim olduğunuzu, böyle bir şey yapmak için yasal yetkiniz olup olmadığını soranlar çıkmıyor muydu?

— Neden çıksın? İnsanlarda birbirlerine karşı sevgi vardı, inanç vardı, güven vardı. Ah ah, nerdeee o eski yıllar?

— Topladıklarınızı ne yapıyordunuz? diyecek oldum.

— İşin içine en küçük bir hile karışmadan, yardımlar gereken yerlere ulaşıyordu, dedi.

— Sizin hesabınıza çalışanların ücretini kim ödüyordu?

— Toplanan yardımdan tüm masraf çıkarılıyordu öncelikle... Fakat gel gör ki, yardım anlayışı temelden değişti insanlarımızda. Şu son iki yılın kurban bayramlarında uğradığım zararı söylesem, dudakların uçuklar! Günlüğü beşeryüz liradan beş kamyon, dört günde ne eder? Onbin... Deri taşıyıcısı, makbuz kesicisi ıvırı zıvırı yirmi de görevlinin gündeliği, eder en azından yirmibin. Önceki bayram da aynı zarar, etti mi kırkbin? Kimden çıkaracağız zararımızı?

Kurban kesmişim de, onun yolladığı kamyona derisini vermekten kaçınmışcasına utandım.

— Bak, şimdi kara kış kapıya dayandı, diye devam etti Yangın felâketleri yüzünden aç kalmış, binlerce aile «Yardım» diye inim inim inlerken, bu sesleri duymazlıktan gelmek insanlığa sığar mı?

— Yakışmaz elbet bana ne demek.

— Ama gel de yardım toplama faslını yeniden göze al bakalım!

— Bir deneseniz...

— Bizde bu yufka yürek olduktan sonra deneyeceğiz elbet. Uğrayacağımız zararın büyüklüğünü önceden bile bile...

Durdu. Kolumdan tutarak beni de durdurdu. Cebinden bir makbuz koçanı, bir kalem çıkarıp oflaya puflaya:

— Bir dilenci gibi her önüme çıkana avuç açmak çok gücüme gidiyor ama, ne yaparsın ki binlerce perişan insan umudunu bizim gayretimize bağlamış, dedi.

Üstüne bir şeyler karaladığı makbuzu elime tutuşturdu:

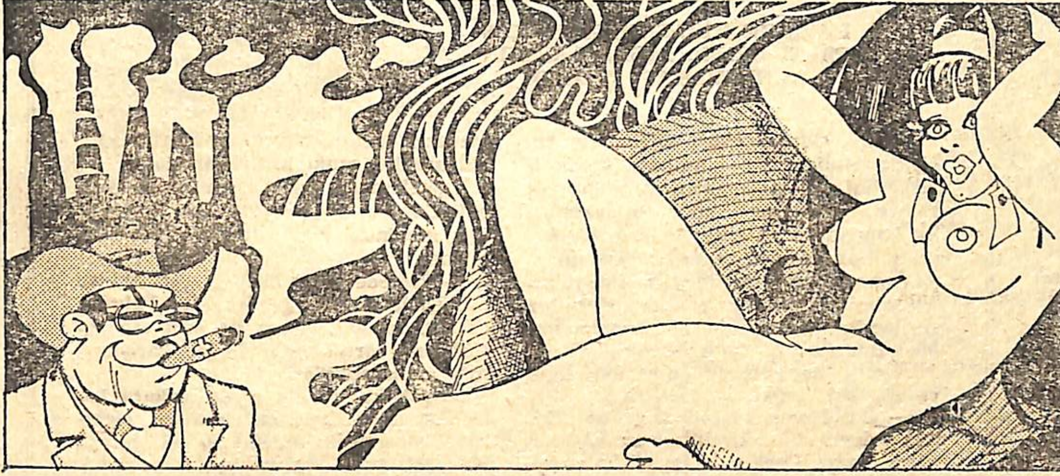
— Her birimiz büyük bir alçakgönüllülükle kullanmadıklarımızı atacak çöplük aramak yerine bir yurttaşımızın yararlanması için bağışta bulunsak, ülkemizde ilâç için muhtaç insan kalmaz, diyerek koltuğumun altındaki pakete uzandı, şaşkınlıktan ne söylemem gerektiğini düşünürken de:

— Nerdeee o eski vicdanlar! Herkes şeytanın ayağındaki pabucu çalmanın yolunu arıyor, diyerek gözden kayboldu.

Vedat SAYGEL

FİGÜRANIN AŞKI

Yazan: Mukadder Özakman — Çizen: Orhan Özdemir

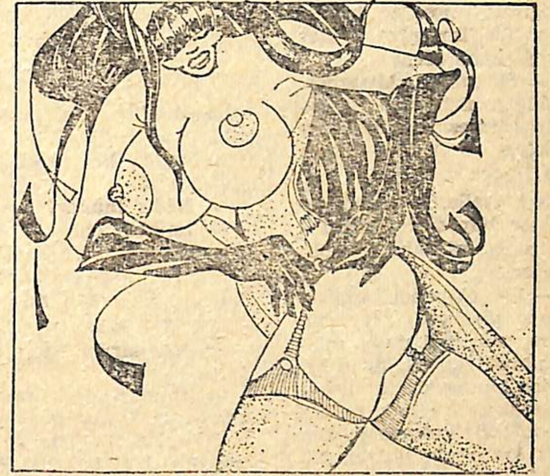

Vampın âşıklarına alışıktı yönetmen,
Beklemeyi yeğ tutar, konuşmayı etmez men.

Çünkü geçende şirket tam iflâsa varmıştı,
Şirketi fabrikatör iflâstan kurtarmıştı.

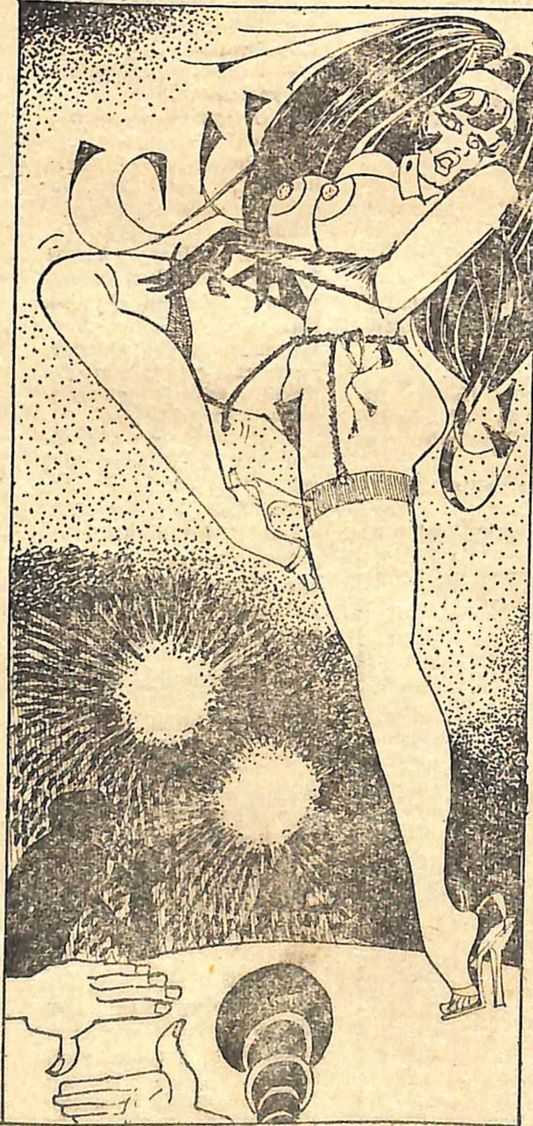
Vamp kadını bu kart bay ne çıkar öpse, koksa;
Öpmesin de bu şirket iflâs mı etsin yoksa...

Bu yüzden fabrikatör sete kadar giriyor,
Prodüktör, yönetmen ona izin veriyor...

STRİPTİZİN DEVAMI

«Motor» sesiyle birden sahne ışığı yandı;
Daha sonra sahnenin çekimine başlandı.
Salonu gıcıklayan müzik sesi sarıyor,
Vamp kadın jartiyerden çorabı kurtarıyor.

Vampın hareketleri daha da seksî bu kez,
Sanki nefes almıyor salonda şimdi herkes.

Vamp kadın bacağını uzatıp ayırıyor,
Çıldırtan bir edayla çorabı sıyırıyor.

Müziğin âhengiyle kıvrılıyor yatıyor,
Tüm yırtmacı açmaya elini uzatıyor.

Fermuar açılışı belden koltuğa vardı,
Yırtmaçlı giysisini yavaş yavaş çıkardı.

Güzel kadın kalmıştı siyah külot, sütyenle,
Ve iki elindeki simsiyah eldivenle.

Müzik iç gıcıklayan bir tempoyla coşuyor,
Kadın elleri ile vücudunu okşuyor.

(Devamı gelecek sayıda)

Her Telden — Burhan Esen

BELEŞ PEŞİNDE

— Piyango hastalığı bizleri öylesine sardı ki, şu içtiğimiz nohutlu kahveden bile ikramiye bekler olduk İdris efendi...

— Haklısın Mıstabey. Eskiden bizim eve tek gazete girmezdi. Şimdi her Allahın günü 5-6 tanesi sergileniyor.

— Maşallah... Demek çocuklar büyüdükçe okumanın değerini daha iyi anlıyorlar.

— Ne okuması birader. Amaç piyango. Havadan para, pul, mal mülk sahibi olmak. Liseye giden ortanca kız dayalı döşeli kat çıkacak diye elinde makas kuponları kesmekte. Büyük kız okulu bitirdi. Nişanladık. Evlenme hazırlığına başladı.

— Kolay değil. Kızcağız iğne ile kuyu kazacak, yatak takımları, masa örtüleri işleyecek.

— Zamane kızları enayi değil. Ne diye uğraşsın? O da evlenecek kızlara çeyiz verecek bir gazete bulmuş. Senin anlayacağın kupon kese kese, makastar olmuş.

— Her şeyin kolayını buldular desene. Oğlan akademiye devam ediyor değil mi?

— Edecekti ama, şu kuponlu gazeteler çıkmasa, onların çalışma amaçlarını yıkmasaydı. Önce farkına varmamıştım. Sonra baktım oğlan okulu asmaya başlamış. Aldım karşıma:

— Ulan, dedim, adam olmaya niyetin yok mu?

— Hayrola baba?

— Okulu asıyorsun.

— Bunun adamlıkla ne ilgisi var?

— Diplomasıız geleceğini

garanti altına alamazsın ki...

Cebinden bir deste kâğıt çıkardı:

— Nedir bunlar?

— İstikbal baba...

— Ne istikbali? Keçileri mi kaçırdın yoksa? Cebin tanzifat kamyonu mu? At onları çöp sepetine!

Seninki sırıttı Sonra anlattı:

— Bunlar, dedi, apartman katı. Üçyüz binden aşağı değildir ha, fiyatı. Hepsi o kadar değil. Şunlar da sıfır kilometrede otomobil. Ağzın sulandı baba, salyalarını sil. Ufakları bedava dünya turu. Tanrı oğluna diyecek artık, kulum yürü. Kırmızı renkte olanlar ikiyüz papellik çek. Maviler ömür boyunca aylık gelir, fazla bakma tansiyonun yükselir. Bu olanaklar nasip olmaz her kula. Annadın mı şimdi oğlun neden gitmez okula?!. Yağmadan ben de alacağım nasibimi. Herkes enayi değil, yerinde duracak. Birinden biri nasıl olsa vuracak. Daha var arkası. Spor-Toto, gazoz kapakları, deterjan kutuları da cabası...

İşte böyle Mıstabey. Biz gençliğimizi boşa harcamış, gele atmışız. Evden, apartmandan, otodan geçtik, en ucuzunu seçtik: Bir gazete çıksa okurlarımızın cenazelerini bedava kaldıracağız dese. Şükür Allaha, desek; pahalı yaşadık, hiç değilse beleşten ölebilsek!

POLİTİKANIN TAVASI, ANKARA'NIN HAVASI

HAVANIN KİRLENMEMESİ İÇİN PARTİ GENEL BAŞKANLARININ KONUŞMAMASI İSTENDİ

Ankara, (Muhabirimiz Killing Radyo-Lingle bildiriyor) — Ankara'da hava kirliliğini önlemek amacı ile yoğun ve yaygın çalışmalar sürdürülmektedir. Bu konuda on yıl sürecek ivedi bir hava kampanyasının ve de dosyasının açılmasına karar verilmiştir. Radyolarda, televizyonlarda kafa ütülemelere hız verilecek, havasızlıktan bunalanlara büsbütün ilallah! dedirtilecektir.

Kendisi ile konuştuğumuz bir ilgili ve maskeli şunları söylemiştir:

«— Bıkmadan, usanmadan, ağızlarımız sulanmadan, sürahilere uzanmadan konuşacağız. Çene yolu ile bütün engelleri aşacağız. Yaptığımız araştırmaya göre havanın kirlenmesinde solcuların parmağı vardır. Nerede yokturlar ki... Mübarekler sanki kırkparmak!»

Başbakanlığa yakın çevreler ise, son yıllarda yoğunlaşan çevre kirlenmesinden memnunluk duyduklarını belirtmekte:

«— Nerede hava kirliliği görülmüşse o bölgede fakirlik gerilemiştir. Fabrika bacalarının dumanları ile özel oto egzozlarının artıkları birbirine karışmıştır!» demektedirler.

Bazı bilim yetkilileri de Ankara havasının daha fazla pislenmesini, ciğerlerin islenmesini önlemenin tek çaresinin parti genel başkanlarının konuşmalarının önlenmesi ile mümkün olacağını ileri sürmektedirler.

KİRALIK KÖŞE:

MERKEPSİZ RESİM

Bu haftaki kiracımız: BURHAN MELEK

●

Bendeniz Çanakkale'de askeri fotoğrafçılık yaparken Conk Bayırının en tepesinde kimi gördüm, bilir misiniz? Kırk yıl düşünseniz, kırk saat kaşınsanız akla gelmez.

Bizim meşhur Hoca idi karşıdaki. Eşeğine kurulmuş, cüppesinin etekleri savrulmuş, bana doğru geliyordu.

Hangi Hoca diye sual etmeyeceğinizi sanırım. Hocamız tektir. Amblemi de merkeptir. Nasrettin beyefendi doğmasaydı, önüme içi espri dolu hikâyelerini yığmasaydı, bendeniz belki de olmazdım yazar, sırtımda körüklü fotoğraf makinesi şipşak resim çekmek için arardım pazar.

Nasrettin Hoca yanıma gelince, hayvanına dedi çüş...

— Hayrola Hocam, dedim, nasıl iş bu? Sen burada ha? Görmüyorum ya düş...

— Resim çektirmeye geldim.

— Poz verin, dişlerinizden bir kaçını gösterin. Çehreniz olsun beşuş.

— Ne bakanlığa atanacağım, ne de adaylık koyacağım. Numaraya yok gerek. Ne görüyorsan onu çek!

— Başüstüne.

— Karakaçan görünmesin resimde.

— Öyleyse merkepten ineceksiniz.

— Olmaz. Akşehir'deki fotoğrafçı eşek üstünde benim eşeksiz kılığımı çekmişti.

— Etme Hocam. Olmaz öyle şey. Hem ben profesyonel fotolardan değilim. Buraya tabya, siper, kum torbaları, topçu katırları manzarası çekmeye geldik. Teklifin tekniğe aykırıdır.

Hoca kızmıştı:

— O halde ben ineyim, sen bin. Eşeksiz resmini çekeyim, üzerindeyken merkebin.

O indi, biz bindik.

Uyuz, huysuz mu huysuz. Neredeyse beni yere fırlatacak, üstelik kaba yerlerime bir de çifte atacak.

Hoca makineyi kaldırdı havaya:

— Sırıt biraz, dedi, fotoğrafçılar böyle derler ya.

— Senin şu huysuzun üzerinde gülmek zor. Neredeyse beni uzaya fırlatacak köftehor.

— Gülemiyorsan ağla. Kıravatın da çarpılmış, yeniden bağla.

Objektifin düğmesi çıt etti.

İş bitti. Hoca:

— İnanmıyorsan hâlâ sözüme, resmin merkepsiz çıkmadıysa, tükür yüzüme.

Akşam otelde önce kendim girdim banyoya. İlk kez merkebe binmiş, korkudan her şeyi kirletmiştim. Sonra filmi ettim banyo. Gerçekten çekilen resimde eşek yoktu. Ama, bendeniz de görünmüyordum. Hocamız beni atlatmış, muzipliklerinden birini daha patlatmıştı...

AŞIK VEYSEL SAZINI YİNE ÇALABİLSEYDİ

Tüm ömrüm yoklukla geldi de geçti,
Feleğin sillesi Veysel'i seçti,
Seksen yılın sonu kocaman hiçti,
Benim sadık yârim kara topraktır.

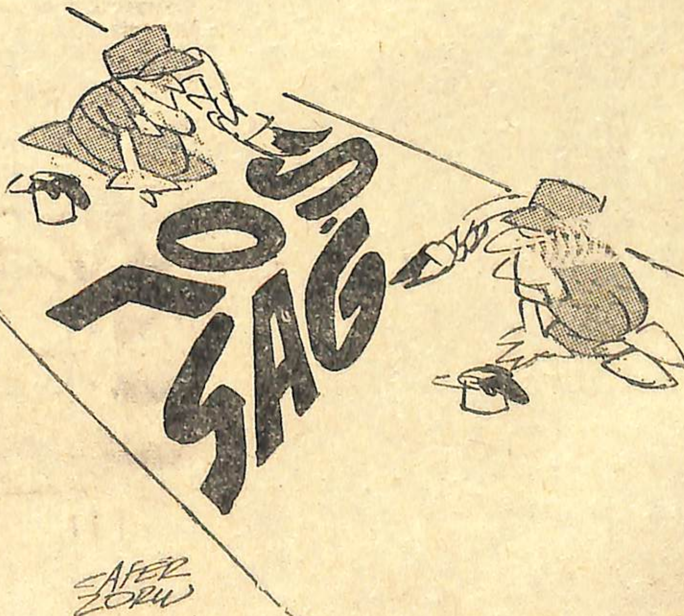
Türkü besteledim çalıverdiler,
Güftemi sormadan alıverdiler,
Aranjman ediyok bilmen dediler,
Benim sadık yârim kara topraktır.

Sırtıma basarak oldular üstat,
Apartman kurdular hemi de kat kat,
Veysel'i, Yunus'u ettiler sirkat,
Benim sadık yârim kara topraktır.

Can derdine düştüm hasta olunca
Röportaj dediler beni bulunca,
Ruhunu teslim et filim dolunca,
Benim sadık yârim kara topraktır.

Gecekonduydu ev, rüzgâr eserdi,
Yağmurda içine sular girerdi,
Allahım yüzbinlik mezarı verdi,
Benim sadık yârim kara topraktır.

B. E.

Yollardan yolunu bulanlar!

Burası ANKARA

— Fikret Otyam —

«HOŞGELDİN MISIR UNU...»

«Haber yazdıracağım...»

«Oldu... Ne var ne yok oralarda?»

«Kavga çıktı Mecliste. Ekrem Dikmen, Oğuz Atalay'ı dövdü, yumrukladı... Yazdıracağım şimdi, oralardan ne haber?»

«Gelemedim Meclise... Burada durum gergin. Vurulan öğrenci hâlâ komada, umut yok diyor doktorlar. Diğer dört yaralıdan ikisi ameliyat edildi... Haydi yazdır, bekliyorum...»

«Bozbeyli konuşurken, hoşgeldin mısır unu dedi bir AP'li... Bu, mısır unu sözü karıştırdı Meclisi, tamam mı?»

«Tamam yazdır, ben hazırım, tüh be, güya bugün Meclis'te olacaktım, haydi...»

«Millet Meclisinde dün, AP'lilerle DP'liler arasında kavga çıkmış, DP'li Ekrem Dikmen, AP'li Oğuz Atalay'ın çenesine yumruk atmıştır. AP'li Âdil Demir tabancasına davranmış, ancak CHP'lilerin «Tabanca çekiyor» uyarıları üzerine kulise çıkmıştır. Âdil Demir kulise çıkarken CHP'lilerle, DP'liler protesto etmişlerdir.

Olay, DP Genel Başkanı Ferruh Bozbeyli kürsüde konuşurken, AP sıralarından birisinin «hoşgeldin mısır unu» diye bağırmasından çıkmıştır. Bu sözü duyan Ferruh Bozbeyli, «Sayın Başkan, AP sıralarından çok nazik bir milletvekili bana, hoşgeldin mısır unu diye hitap etti, bunu AP Grup Başkanvekilleri de duydu» demiş, artan gürültüler arasında sözlerine şöyle devam etmiştir:

«12 Martta tozanlar bana mısır unu demenin alçaklığını gösteriyorlar!»

AP'liler, «Genel Başkanımıza hakaret ediyor» diye bağırırlarken, DP'liler de yerlerinden fırlayarak AP'lilerin üzerine yürümüşlerdir. Başkan Güven oturuma yarım saat ara vermiştir.»

TUTANAKLARA GÖRE DURUM VAZİYETLERİ

Parlamento görüşmeleri stenolar tarafından saptanırken, aynı zamanda teypten de yararlanılır. Stenolar, üyeleri ismen ve de cismen tanır, sözleri ve tepkileri de notlarlar. Örneğin, «sürekli alkışlar ve bravo sesleri», yada «şiddetli gürültüler» gibi...

Ferruh Bozbeyli, bir usul konusunda görüşlerini açıklıyor... Sözlerini şöyle tamamlıyor:

«...... aksi halde Danışma Kurulu önerisi olmaz...»

Oğuz Aygün (İzmir) — O zaman ismi ne olur?

Ferruh Bozbeyli (devamla) — O zaman isimsiz bir şey olur.

Oğuz Aygün (İzmir) — Ne olur?

Ferruh Bozbeyli (devamla) — Belki sizin isminiz olur, bilmiyorum.

Nihat İlgün (Tekirdağ) — Hoşgeldin mısır unu...

Başkan — Rica ediyorum efendim, buyurun efendim, buyurun.

Ferruh Bozbeyli (devamla) — Efendim, oradan bir arkadaşım bana hoşgeldin mısır unu dedi. Arkadaşımı tanımam ama bunu duymanızı istiyorum, bana böyle söyledi.

Başkan — Anlamadım efendim? (DP sıralarından gürültüler).

İbrahim Tekin (Adana) — Sayın Başkan, Genel Başkanımızı konuşturmuyorlar. Genel Başkanımız konuşmadığı müddetçe sizin Genel Başkanınızı da ben konuşturmayacağım.

Ekrem Dikmen (Trabzon) (DP) — Hırsız köpekler, namussuz herifler, memleketi batırdınız.

M. Vedat Önsal (Sakarya) — Genel Başkanımızı konuşturmuyorsunuz.

İbrahim Tekin (Adana) — Sayın Başkan, mısır unu diyen kimdir?

....

İbrahim Tekin (Adana) — Hem sahtekârlık yapacaksınız, hem de mısır unu diyeceksiniz. Bir mobilya meselesi hâlâ halledilmemiştir.

Başkan — Efendim, sayın Tekin rica ediyorum. Şimdi konuyu dağıtmayınız rica ediyorum. Sayın Bozbeyli, size bu şekilde hitap eden arkadaşımızı tesbit ettiniz mi efendim?

Ferruh Bozbeyli (devamla) — Edemedim efendim.

Başkan — Edemediniz.

Ferruh Bozbeyli (devamla) — Yalnız bana, Adalet Partisi sıralarından...

İlhami Ertem (Edirne) — Sayın Başkan, zabıtlara bakınız. Zabıtlardan...

Başkan — Rica ediyorum... Efendim, sayın yöneticilerden rica ediyorum efendim. Sayın yöneticilerden rica ediyorum, arkadaşları oturtsunlar.

(Trabzon Milletvekili Ekrem Dikmen'in İzmir Milletvekili Oğuz Aygün'ün üzerine, Adana Milletvekili Battal Köksal'ın Edirne Milletvekili İlhami Ertem'in üzerine yürümeleri) Başkan'ın ricaları ve derken...

Ekrem Dikmen (Trabzon) — Süleyman'ı konuşturamazsınız bu kürsüde bir daha.

Ferruh Bozbeyli (devamla) — Aziz arkadaşlarım, sırtlarına vurulduğu zaman un çuvalı gibi tozanlar, bana mısır unu demenin alçaklığını göstermişlerdir. (DP ve CHP sıralarından bravo sesleri, alkışlar) Evvelâ kendi sırtınıza vurulduğu zaman un çuvalı gibi tozuyorsunuz hepiniz.»

— Kim demiş, «Defter tutmuyoruz» diye!

«Beyaz Baston Haftası»!

Sonra oturum gürültüler ve patırtılar arasında bir saat «tatil» edilir...

MİLLET Meclisinde un ve mısır unu hakkında büyük yurt sorunları tartışılırken, Cumhuriyet Senatosunda neler oluyordu dersiniz?

Buna da tutanaklardan bir yol bakalım:

Bir önceki birleşimde CHP Elâzığ üyesi sayın Niyazi Ünsal, Milli Eğitim Bakanı sayın Ali Naili Erdem'e «Utanmaz» demiş. Niyazi Ünsal' bu «utanmz» sözcüğünün hesabını verecek. Başkan Kangal, Ünsal'ı savunma yapmak üzere kürsüye çağırır... Ünsal başlar konuşmaya... Anlatır, hava, parlamento deyimiyle «elektriklenir).

...... Ahmet Cemil Kara (Trabzon) — Ne biçim şey bu? Hakaret için mi geldin buraya? Cumhuriyetin bakanına (sözde bakan) diyemezsin.

Başkan — Savunmanız dahilinde konuşma yapmanızı rica ediyorum.

Niyazi Ünsal (devamla) — Tamamiyle savunma yapıyorum... Altıbin öğretmeni...

Ahmet Cemil Kara — Cumhuriyetin bakanı sözde bakan değildir o, Cumhuriyetin bakanıdır.

Yiğit Köker — Sahtekârlık yapıyorsun, sahtekâr herif.

Niyazi Ünsal (devamla) — Ben de söyleyeceğim onu onları müsaade ederseniz.

Orhan Kor — Yalan söylüyorsun yalan.

Başkan — Efendim lûtfen dinleyelim.

Niyazi Ünsal (devamla) — ...... Eğitimi tam bir çıkmaz içine sokan, bununla da yetinmeyerek kütüphanelerde bulunan en kıymetli eserleri kıymak, yok etmek için toplattırmaya başlayan, insan katili, kitap katili bir bakana bu sözü söylemez de ne yaparsınız? (AP sıralarından gürültüler «yuh» sesleri).

Başkan — Sayın Ünsal, sayın Ünsal...

Ahmet Cemil Kara (Trabzon) — Savunma için böyle konuşamazsın.

Orhan Kor (İzmir) — Üzerinize düşeni yapın sayın başkan.

Yiğit Köker (Ankara) — Sahtekâr seni, sahtekâr.

Niyazi Ünsal (devamla) — Utanmaz adam dedim, utanmaz adam...

Yiğit Köker (Ankara) — Senden âdisi var mı bu memlekette? (AP ve CHP sıralarından gürültüler).

Niyazi Ünsal (devamla) — Sahtekârlıkları buraya getirmezsen senden namussuzu yoktur.»

Cumhuriyet Senatosunda bu birleşim «bu minval üzre» devam ediyordu!

Ve o gün Ankara'da İstanbul'da öğrenciler birbirlerini öldürüyor, polis bir tarafı kolluyor ve gözler önünde işlenen cinayetlerin katilleri bir türlü ele geçmiyordu!

BİR HESAP

Okurlar uyanık, okurlar dikkatli. Postadan çıkan bir zarftan basımlı iki kâğıt parçası çıktı. Birisinin başlığı «Yaşasın».

«Yaşasın»ı birlikte okuyalım:

«314 bin 400 lira yıllıkla hizmet kabul eden fedakâr milletvekillerimiz.

Bir milletvekilimiz senede 314 bin 400 lira maaş alır. Milletvekillerimiz yıllık gelirimizden kendi hissesine düşenin 39 kat fazlasını alarak millî gelirin âdilâne taksimine örnek olurlar.

Milletvekillerinin 314 bin 400 lira aldıkları Türkiyemizde en kral Türk işçisi senede 25 bin 200 lira alır. Bizden altı defa daha zengin olan İngilterede bir milletvekili millî gelirinin sadece 3 katı olan 148 bin 500 lira alır. Milletvekillerinin 148 bin lira aldığı İngiltere'de bir işçi 117 bin 504 lira yıllık ücret alır. Bizden 12 defa daha çok zengin olan İsveçte bir milletvekili millî gelirinin sadece üç katı olan 301 bin 500 lira yıllık maaş alır.

İsveç'te bir işçi ise 307 bin 8 lira yıllık alır.

Yaşasın fedakâr partilerimiz kara ve ak oğlanlarımız!»

Kalın sağlıcakla efendim, hal böyle böyle...

PAZARTESİ :

Eyvah, geliyor!

Bir gazetenin okurları tarafından «Yılın Adamı» seçilen Demirel, «Şehirde ne varsa köye de onu götüreceğiz» diyor.

Şehir dediğinde para darlığından başka ne olur?

Elektriği vardır, yanmaz.

Musluğu vardır, suyu akmaz.

Temizlik İşleri Müdürlüğü vardır, çöpü kalkmaz.

Kiralar gemi azıya almış. Tüketim maddelerinin fiyatı istifçinin insafına kalmış.

Hangi birini söyleyelim bilmem ki... Çoktan yitirilen can ve mal güvenliği sorununu mu, yoksa içinden çıkılmaz duruma gelen trafiğini mi?

Başına gelebilecekleri gene şöyle bir düşle de sen, yılın adamını caydırmaya çalış istersen.

Zira «İlle de götüreceğim» diyerek bir düştü mü yola; şimdiden hepinize geçmiş ola!

SALI :

Değirmen

Bir kişinin istifasıyla Millet Meclisi'nde grup kurma hakkını yitiren CGP, AP'den ödünç verilen bir üye ile grup kurma hakkını yeniden kazandı.

Kimse gücenmesin, alınmasın ama şu CGP bir siyasal parti olmaktan çok, siyaset adamı öğüten dev bir değirmeni andırıyor.

Öncelleri durmadan kendi stoklarını harcıyordu. Öğüte öğüte stoklar tükendi. Grup kuracak sayısı eksildikte, başladı ortak partilerden ödünç almaya...

Şimdi durmadan AP tamamlıyor eksikleri.

Sokaktaki adam, «CGP uzun vâdeli bir plânı kimseye çaktırmadan uyguluyor» diyor.

Ona sorarsanız, adı geçen parti bir yandan ortaklarından borç adam alacak, bir yandan kadrosundakileri birer birer istifaya zorlayacak, grup kurma hakkını yitirdikçe ortakları kendisine yeni yeni adamlar verecek ve MC iktidarının üye sayısı yavaş yavaş eriyecek.

— Peki, neden bu yola başvuruyor? dedik.

— Politika bu birader, dedi sokaktaki adam. Düpedüz ortaklarına karşı cephe alsa, kimbilir ne akıl almaz iddialarla suçlanacak. Onlara uysa, memlekete yazık olacak. En iyisi demiş, bir partiden aldığımı, muhalefet partilerine sürerim, bu iktidarın defterini birkaç ayda dürerim!

Grup kurma masalının aslı buymuş meğer.

ALAYLI, KALAYLI VE TARİHÎ OLAYLI; FIKRALI MANİLİ YEMEK TARİFLİ HAFTALIK AKBABA TAKVİMİ

VEDAT SAYGEL

Hava durumu

Ankara'da şu sıralarda durgun olan siyasal hava hafta sonuna doğru biraz sertleşmeye yüz tutacak, liderlerden birinin yaptığı gafı koalisyonun selâmeti bakımından diğer ortaklar âfiyetle yutacaktır. Her zaman olduğu gibi askıda kalan tüm sorunların suçu sorumsuz kişilere yüklenecek, ülke kalkınmasının hızla gerçekleştirilmesi hükûmet sözcülerince muhalefetten beklenecektir.

Para durumu

İşçi memur ayrımı tartışmalarının büyümesiyle boykotlar ve grevler lokavtı dâvet edecek, bunun etkileri ise dolar üzerinde görülecektir. Bizim ekonomik sorunlarımızla doların ne ilgisi var demeyin. Ne ilgisi olduğunu biz de pek bilmiyoruz. Bildiğimiz, bizim iç çalkantılarımızdan daima dolar kârlı çıkar, ağır başlı liramızla arayı açtıkça açar.

HAFTANIN TAŞLAMASI

İlerleme tutkusuyla	Hasret kalınca paraya,
Irmak gibi aktık durduk.	Kurnazlık girdi araya.
Ve bir yerde mola verip	Kazık yontmak fukaraya,
Arkamıza baktık durduk.	Her fırsatta attık durduk.
Saymışık hep yerimizde	Lider yaptık şaşımızı,
Hiç kimse yok gerimizde	Kuma soktuk başımızı,
Bir mum bulduk berimizde	Tanrı verir aşımızı,
Derdimize yaktık durduk.	Ömür boyu yattık durduk!

MİNİ ANSİKLOPEDİ

KALAY NEDİR VE NASIL ELDE EDİLİR?

Daha çok bakır kapları parlatmada kullanılan bir maddedir kalay. Yapımı ise günümüzde çok kolaylaşmıştır. Öfke ile küfür karışımından elde edilir, bunun için de çoğunlukla futbol maçlarına gidilir. Son zamanlarda en kaliteli kalay, siyasal partilerimizin sözcüleri tarafından üretilmekte olup, dış ticaret açığımızın kapatılabilmesi için ihracat yolları aranmaktadır.

ÇARŞAMBA :

Ne olacaktı yâni?

Resmi plâkalı kamyonda milyonluk kaçak viski ve sigara bulundu.

Bir taksiye zorla bindirilen tombalacı iki toplum polisi tarafından soyuldu.

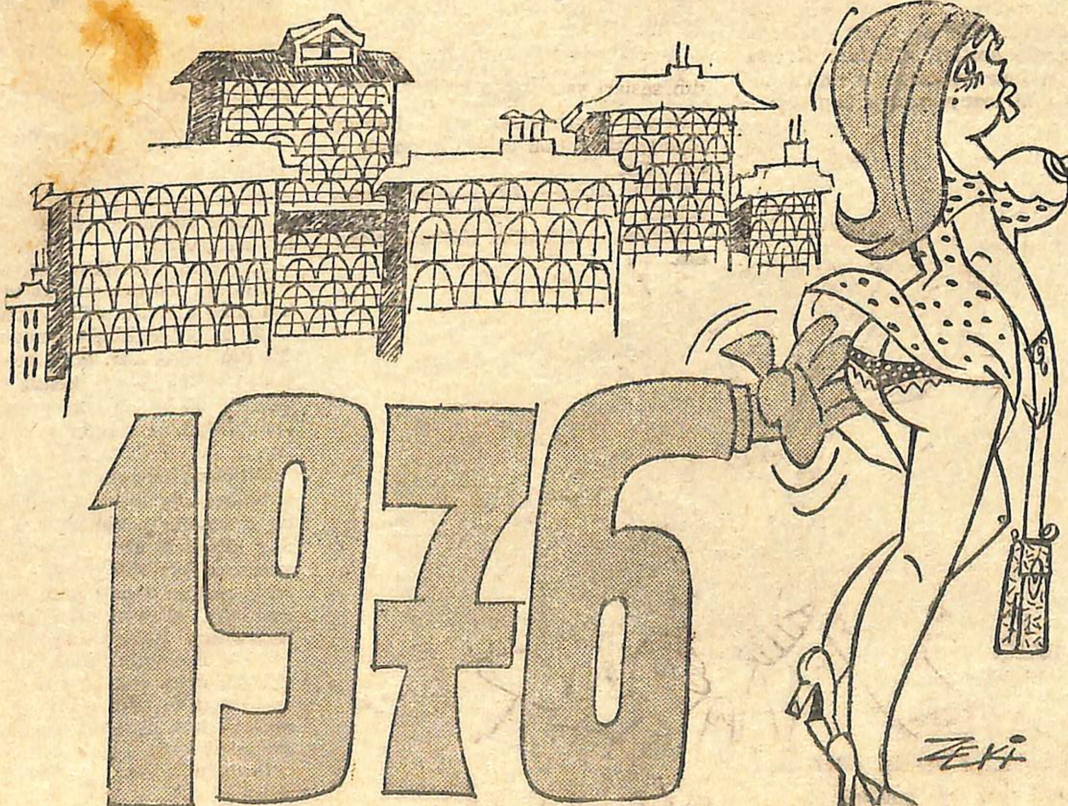
Çalıştıkları bankadan 12 milyon lira çalan 9 memur mahkemeye verildi.

Asayiş şubesi yetkilileri durup durup demeç versinler gene:

«Son altı ay içinde şehrimizdeki hırsızlık ve soygun olayları, geçen yılın aynı dönemine oranla yüzde otuz azaldı» diye.

İnanırız, azalmıştır.

Memurlar değiştirince işi; soyulmaktan korkan hırsızlar çoktan kırmıştır kirişi!

— «Kadın Yılı» bitti. —

PERŞEMBE :

Ah şu insanlar

BM Barış Gücü'nde görevli Kanadalı bir er, kampa giren eşeğe 40 şişe bira içirerek cezalandırmış.

İster misiniz içtiği biraların tadı hayvancağızın damağında kalsın...

Ve dünyadaki tüm eşekler soluğu Lefkoşe'de alsın!

Siz asıl şenliği ondan sonra görün işte.

CUMA :

Tasarruf

Dünyada tezek üreten ve tüketen tek ülke bizmişik.

Petrol krizinden doğan sorunları yenmek için hâlâ didinip dursun bilim adamları. Yok efendim hiç denenmemiş yepyeni enerji kaynakları bulacaklarmış da... Güneş ışığından yararlanacaklarmış da... Buna benzer daha birçok mış mış da mış mış.

Biz asırlar önce bulduk, kimselerin haberi yok.

Otu, samanı hayvanın ağzından salarsın, sobanı arkasına kurarsın... Mübarek yaratığın iki başı birden çalıştığından bir yandan yer, diğer yandan tezek üretimine geçer.

CUMARTESİ :

İlânla oluyorsa

SSK'nda çalışan tüm işçiler memur ilân edildi.

Kalkınma dediğin böyle gerçekleşir işte.

İşçileri memur ilân edersin.

İşsizleri işli ilân edersin.

Evsizleri evli, fakirleri zengin ilân edersin; plânlamanın gösterdiği süreden çok önce hızla kalkınır gidersin!

PAZAR :

Dâvet

Yılbaşında piyangodan 5 milyon kazanan adam, önüne gelenin borç istemesinden yakınıyormuş. Şimdi, kendisi dert yanacak kapı arıyor:

«Hani nerdeyse eskiden çok daha mutluydum diyeceğim.»

Sana kim söyledi şans oyunlarına katıl diye birader?

Bir ülkede suyunu çekti mi para; önce zenginler düşer dara.

Düşünmeye başlarlar işte böyle senin gibi karaa kara!

Ne mutlu

Bu kış eti yetmiş liradan yiyecekmişiz.

Ne yapalım, yeriz.

Ekmeği, sebzeyi borç alacak bir esnaf bulur, günlük kazancımızı kasap çırağına toka ederiz.

Hızımıza göre

Sözleşme süresinden önce işine son verilen BM Toprak Reformu Uzmanı Baytelman, «Uygulama bu hızla giderse, Türkiye'de toprak reformu 200 yılda güç tamamlanır» diyor.

Eh, 200 yıl da bizler için pek uzun süre sayılmaz.

«Reform yapılmalıdır» denen günle, yasalaştığı gün arasından tam elli yıl geçti.

Meclis bile başkanını iki ayda zor seçti. Bu hıza yıllar nasıl dayansın? Reform yasalaştı ya, 200 yıl dişini sıkabilen gitsin toprağını alsın!

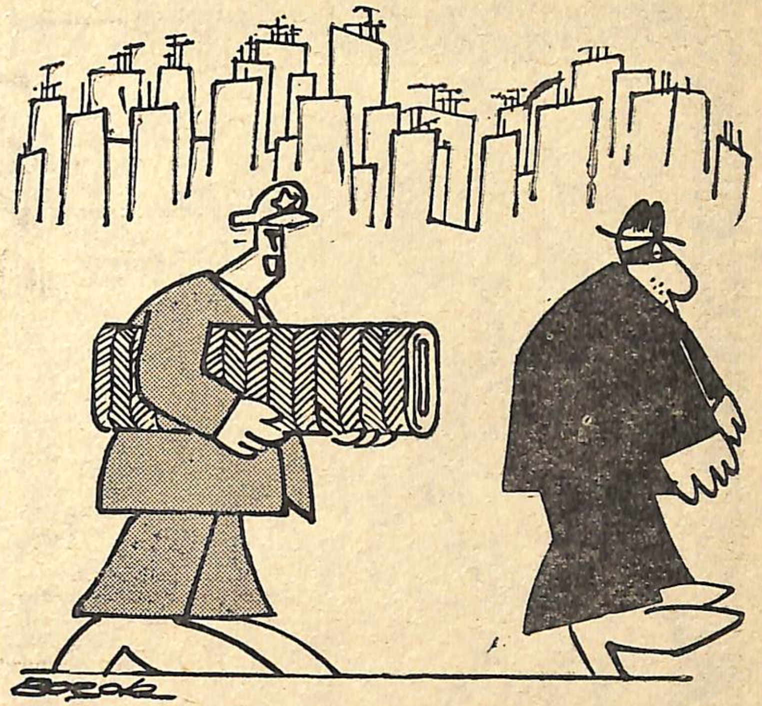
Vedat SAYGEL

açıkladığımı sanmayın, ben de bundan on yıl kadar önce yurt dışına gittim. Beş ülke gezdim, oniki günde yurda döndüm. Tüm yolculuğum uçaklarda geçti. Zamanı değerlendirmek için geceleri hiç uyumadım dersem inanın. Gün yirmidört saat... Günü uzatamazsın, geceyi ortadan kaldırırsan mesele tamam.

Balayına çıkıp onbeş gün sonra yurda dönen genç geline sormuşlar: «Balayınızı Paris'te geçirmişsiniz, Paris'i beğendiniz mi?» diye. Gelin: «İki hafta Paris'te kaldık, otel odamızın tavanından başka şey görmedim» cevabını vermiş. Ben yatağa uzanıp tavan seyretmeye vakit bulamadım.

Avrupa'dan dönüşte, eşe dosta «Ben Avrupa'da iken» demeyi öğünme saydığım için gezi anılarımı fazlaca açıklamadım. Bir arkadaşım vardı, arabası ile bir haftalığına Avrupa gezisi yapmıştı. Dönüşünde «Araba ile kırkbeş Günde Avrupa Gezi

Polise kumaş dağıtılacak. — Gazeteler —

— Eller yukarı!..

yurt dışında sıkışma

K. Doğan Büke

RAHMETLİ Menderes «Her mahallede üç - dört milyoner yaratacağız» diye miting meydanlarında bağırıp nefes tüketmiştir. O milyonerler, bugünkü milyonerler rahmetlinin yarattığı milyonerler mi, bunu saptamak mümkün değil. Fakat rahmetli, dediğini yapan adamdı, odunu milletvekili yapacağını söyleyen insan, milyoneri haydi haydi yaratırdı.

Bundan otuz - otuzbeş yıl önceleri bazı mahallelerde Yirmibinlik Ahmet Efendi, Onbinlik Hatice Hanımlar olurdu. Bunlar, Milli Piyangodan kazandıkları ikramiye miktarı ile anılan kişilerdi. O günler için bu paralar büyük rakamlardı. Şimdi; elin oğlu, Millî Piyangodan milyon kazanıyor, kimsenin haberi olmuyor. İnsan kazancı ile iftihar etmeli, meydana çıkmalı, kendine «Milyonluk Selâmi Bey» dedirtmeli.

O günlerde yine mahallelerde «Alaman Ahmet», «Fransız Mehmet» diye anılan kişiler vardı. Görevli olarak, on günlüğüne Almanya'ya giden Ahmet, Fransa'ya giden Mehmet gittikleri memleketin adı ile anılırlardı. Hacca giden Necabettin Efendi'nin «Hacı Necabettin Efendi» olarak anılışı gibi.

Böylece yurt dışına çıkmanın önemli bir olay olduğunu açıkladığımı sanmaktayım.

Öğünmek için uydurduğumu veya Rehberi» adı ile bir kitap çıkartmıştı. Bilenler yazarı ile alay etmiş, bilmeyenler kitabı hayranlıkla takip etmişleri. O rehbere aldanıp Avrupa'dan aç dönenleri hatırlarım.

Ben, reklâmın gizlisini severim. Avrupa'nın muhtelif şehirlerinden alacalı bulacalı göz alıcı küçük biblolar almıştım. Onları büfenin önüne, masanın üzerine yerleştirmiştik. Ziyaretimize gelenler onları eline alıp «Şekerim, bu hârika bir şey, ne kadar güzel, nereden almıştın?» diye sorduklarında heyecan geçirir «Kıymetli bir şey değil!» cevabını yapıştırırdım. Maksadım, karşımdakini tahrik etmek. «Allahaşkına nereden aldın?» sorusuna, kalbim çarparak «Cenevre'den, Paris'ten, Roma'dan» diye cevap verirdim. Bu cevabımla ben kendi gözümde büyürdüm. «Adama bak, Avrupa görmüş, yaaa...»

Nedense Avrupa görmüş adam olmak başka bir yücelik. Adamın biri Cezayir'den dönse «Afrika görmüş adam!» deseniz, gurur verici bir hava yaratmaz. Hattâ, adamı şüpheli gözle izleriz. Gözümüzde karışık işlerin adamı görünümü bırakır.

Yine tekrar ediyorum, beni öğünmeyi seven bir insan olarak kabul etmeyin. İnsanın kendini methetmesi hiç hoş sayılmaz.

Benim gayem öğünmek değil, eğitmek, öğretmek... Öğrenmenin de, öğretmenin de yaşı yoktur.

Eşinizle yurt dışında değil, yurt içinde bir gezidesiniz. Sizi bir tarafa bırakalım, nasıl olsa bir cami bulur, yönelirsiniz... Eşiniz sıkıştı, asıkları çatlıyor. Taze kadını nereye götürürsünüz? Hadi, hayatın, canın, cicin, sevgili karına bir tuvalet bul bakalım...

Başımız sıkıştığında «Keşke anam beni kız doğursaydı» der erkekliğin kahrından yılgınlığımızı belirtiriz. Yukarıda anlattığım sıkışıklığı düşünün, erkeklik mi iyi, kadınlık mı?

DC - 9 uçağı ile Yeşilköy'den havalandık. Koca uçağı dolduran yolculara ikram bitmeden uçağımız Frankfurt hava limanına indi. Uçak alanda yarım saat kalacak, ikmal yapacaktı. Ben ve arkadaşım Vedat Vergisiz satış mağazasından sigara edinmek çabasına düştük. Eşim ve Vedat'ın karısı tuvalete gideceklerini söyleyip ayrıldılar, uçakta buluşacaktık. İki karton sigara alıp mağazadan çıktık! Elektronik cihazların bulunduğu vitrinleri seyredip vakit öldürüyoruz. Uzaktan anlaşılmaz kadın sesleri yankılanıp geldi. Bir ses, feryat figan içinde, sanki etinden et koparılıyor. Ona karşıt iki cılız ses. Vay anasını, cılız sesler türkçe bee... Türk'e yardım bir görev, hemen sesin kaynağına doğru koşmaya başladık. Zavallı eşim ve Vedat'ın karısı Fügen kendilerini şişko bir Alman kadınının elinden kurtarmak için cana can, dişe diş savaşıp duruyor. Hemen yetişip eşlerimizi Alman karısının elinden kurtardık. Karı bu defa ikimize veryansın etti. Efendim, hanımlar tuvaletten çıkarken kapıda bekleyen Alman karısına para ödememişler. Kadınlar haklı, ne ödesinler? Ceplerinde Alman parası yok. Hattâ Türk parası bile yok. Dolarlar bizim cebimizde. Karı para derdinde, bizim garibanlar uçağa yetişmek çabasında...

Karından kurtulmak için elimi cebime attım, kâğıt beş liralık çıkarıp uzattım. Karı, kâğıt parayı almadı. Bu defa madeni bir ikibuçuk liralık uzattım, karı parayı elimden kaptı, yakamızı bıraktı.

Bunları neden yazdım? Anlayan anlamıştır, benim sözüm anlamayanlara: Hanımınızla yurt dışına çıkarken kaçak dolarları sutyenlerinin içine yerleştirirken, lüzumu halinde kullanılmak üzere bir kaç tane de madeni para yerleştirin. Madeni para kayıp düşerse ben sorumluluk kabul etmem. Madeni paraları çaprazlama plâsterlerle göğüslerine yapıştırırlarsa tehlikesi yoktur...

K. Doğan BÜKE

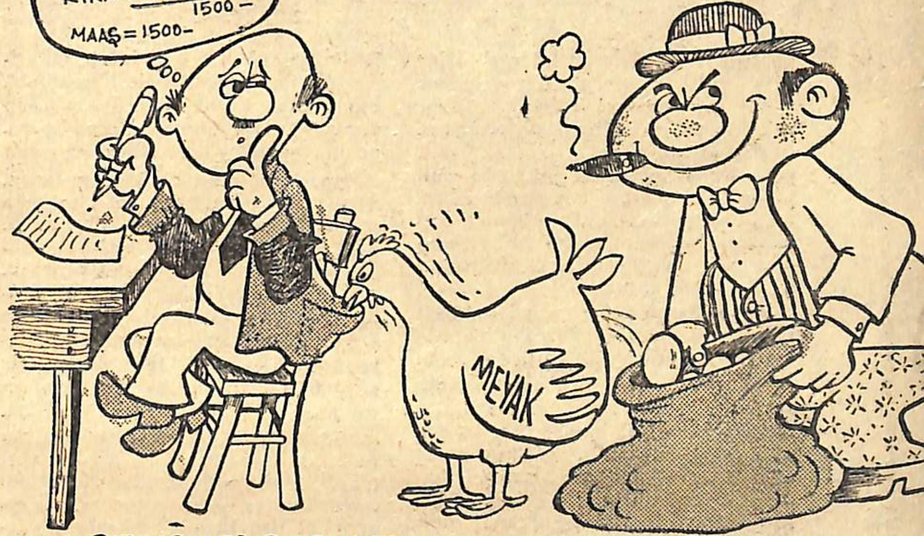

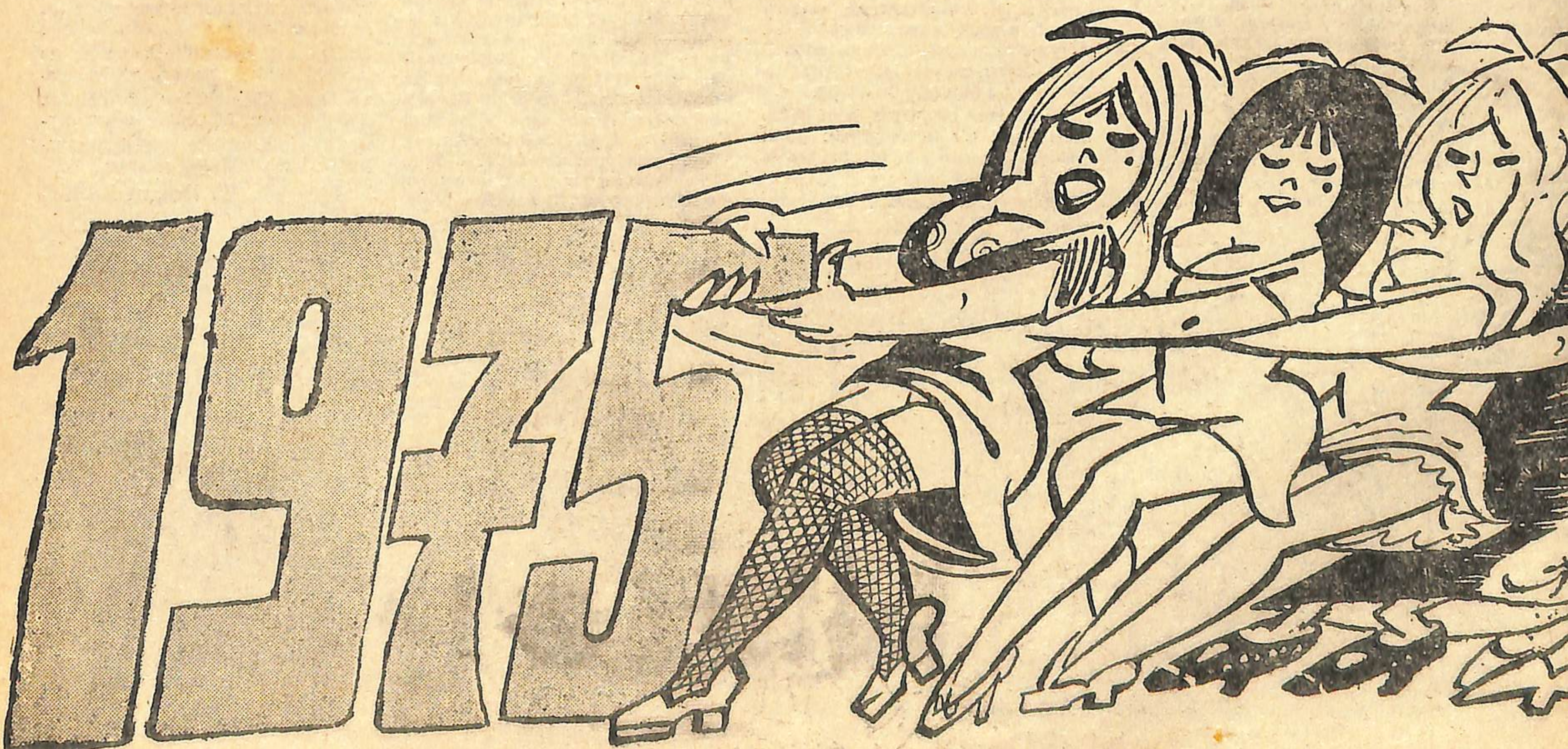
— Cepheciler âhenk içindeymiş. —

— Bu arazi satılık mı üstadım?..

— Yazık, şu Kadın Y

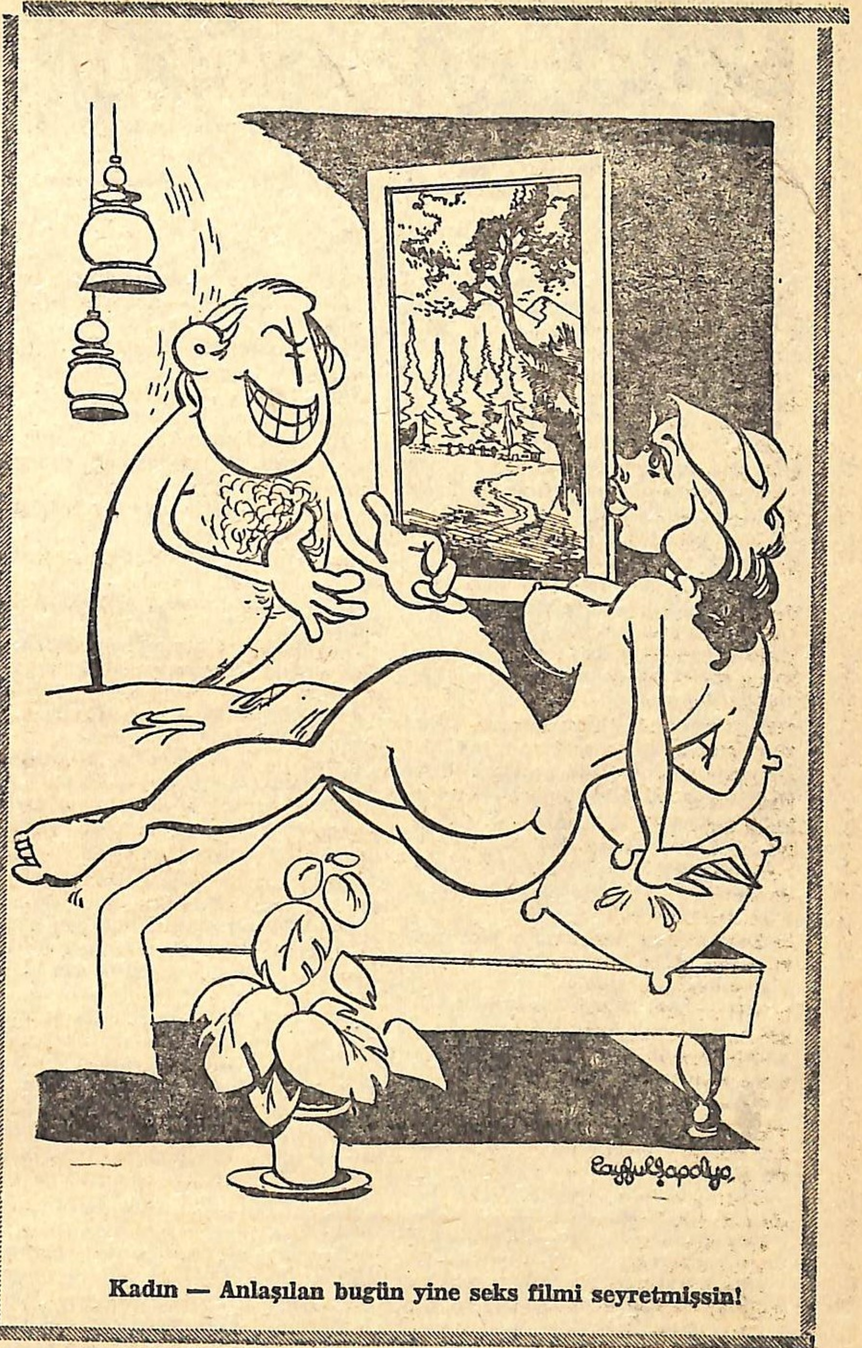

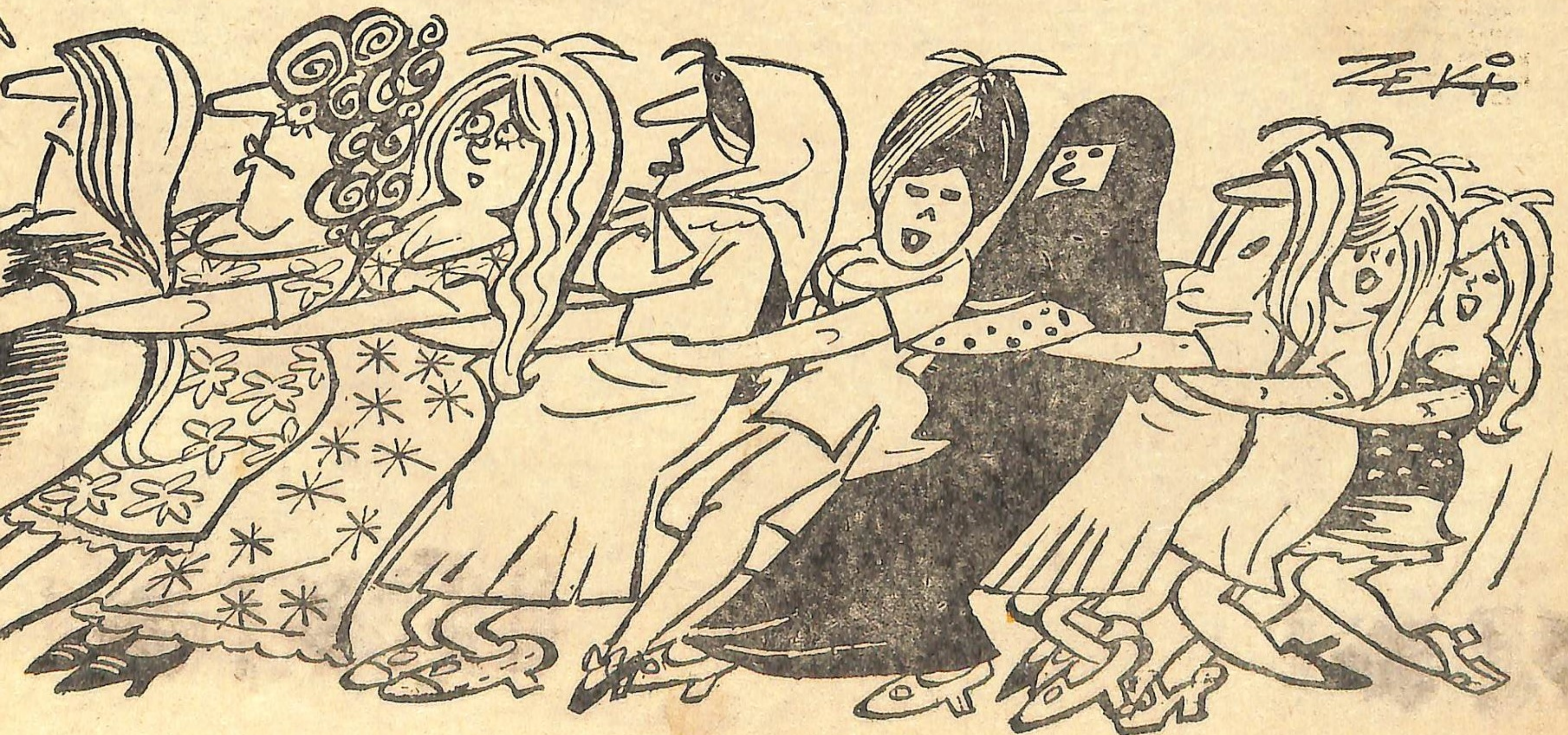
MEYAK kesintisi anayasaya aykırı

YASA-DIŞI

Kadın — Anlaşılan bugün yine seks filmi seyretmişsin!

uzatamadık!

Yozyürek destanı

Sulhi Dölek

Garip bir izdivaç önerisi

YOZYÜREK'İN komşuları ertesi hafta yine geldiler. Bu kez yanlarında genç bir kadınla kirli suratlı iki çocuk vardı.

«Hoşgeldiniz,» dedi Yozyürek, pek de böyle düşünmeyerek.

«Hoşbulduk,» dedi yaşlı çift.

«Hoşbulduk,» diye mırıldandı başını eğik tutan genç kadın.

«Pis amca,» diye düşmanca söylendi iki çocuktan biri.

Öteki çocuk hiçbir şey söylemeden gitti, masanın altına girdi.

«Geçen hafta verdiğimiz sözü hatırlıyor musun?» diye sordu yaşlı kadın Yozyürek'e.

«Hatırlıyorum elbet,» dedi Yozyürek. «Bir daha gelmiyeceğinize söz vermiştiniz.»

Yaşlı kadın, kahramanımızın böğrüne yaman bir dirsek vurarak kikir kikir güldü. «Şakacı adamlardan iyi koca olur. Sözgelimi bu benim herif şakacı falan değildir. Kocalığı da beş para etmez gâvur parasıyla.»

Acıdan moraran Yozyürek güçlükle konuştu. «Bu konuya girmeyelim yine, ne olursunuz...»

«Delikanlının hakkı var,» dedi yaşlı adam. «Biz buraya kendimizden sözetmeye gelmedik.»

«Biz buraya hayırlı bir iş için geldik,» dedi yaşlı kadın.

Genç kadın, masanın altındaki çocuğu dışarı çıkarmak için gitti. Rahat bulmuş olacak, kendisi de oturdu çocuğun yanına ve orada kaldı.

Öbür çocuk, anlaşılmaz bir biçimde ortadan kayboldu.

«Ne diyorduk?» dedi yaşlı kadın.

«Şey diyorduk,» dedi yaşlı adam.

«Siz ne diyorsunuz Allahaşkına?» dedi Yozyürek.

«Biz buraya iyi bir iş için geldik.»

«Sana demiştik ya oğlum, iyi bir kız var bildiğimiz diye...»

«Bekârlık yaramaz adama.»

«Üstelik televizyonun da yok...»

«Senin başını bağlayalım.»

«Bağlamak» sözcüğü Yozyürek'i kendine getirdi biraz. «Ben durumumdan yakınmıyorum.»

«Daha iyisini bilmiyorsun da ondan. Bir tadına geçsen evliliğin...»

«Bu dediğimiz kız kaçırılası fırsat değil.»

«Hamarat mı hamarat!»

«Güzel mi güzel!»

«Görgülü mü görgülü!»

«Tecrübeli mi tecrübeli!»

Bu noktada kadın, kocasının omuzunu yumrukladı. «Budalaca konuşma!»

«Nasıl tecrübeli?» diye sordu işkillenen Yozyürek.

«Burası pek önemli değil,» dedi kadın.

«Doğru,» dedi adam. «Pek önemli değil.»

«Anlamadığım işlere girmem ben.»

«Biz sana anlatırız,» dedi ikisi bir ağızdan.

«Kızı görmeden bir şey diyemem.»

«Biz sana gösteririz,» dediler.

Bir süre herkes sustu. Yozyürek uzun uzun esnedi. «Öyle de uykum var ki... Ayıptır söylemesi iyi uyuyamadım dün gece. Gitseniz iyi olur. Yatıp uyuyacağım.»

Konukları bu ince dokundurmayı anlamadılar. «Evli olsaydın uykuların da düzenli olurdu. Biz çok kişiyi baş-göz ettik. Tümü mışıl mışıl uyuyorlar şimdi, ve bize dua ediyorlar.»

Yozyürek, masanın altında oturan kadının kim olduğunu merak etmeye başladı. Kadının yanındaki çocuk halıyı yiyordu. Kadın sıkılgandı. Yozyürek'in kendisine baktığını anlayınca, masanın altında bile tedirgin oldu. Yan dönüp sırtını odadakilere çevirdi. Çocuksu, halıyı bırakıp masanın bacağını kemirmeye koyuldu.

«Kusura bakmayın,» dedi konuklarına Yozyürek, «size bir şey ikram edemiyorum. Evde hiçbir şey yok.» Masaya bakarak ters ters ekledi. «İsterseniz siz de öteki bacaklara buyurun.»

Herkes aptal aptal güldü. Yozyürek'in tepesi atmaya başlıyordu. «Durdurun şu veledi. Zaten üç kuruşluk eşyam var...»

Genç kadın, üç-dört kez vurdu oğlanın başına. Sonra tavuk gibi yere bastırıp öylece tuttu.

«Zeki nerede?» dedi yaşlı kadın birdenbire.

«Zeki de kim?» diye sordu Yozyürek.

«Biz buraya iki çocuk getirdik.»

Artık her şeyden kuşkulanmaya başlayan Yozyürek kendini savundu. «Benim evimde bugüne dek tek çocuk kaybolmamıştır. Yanlışınız var. Eğer bunu bahane edip benden bir şeyler koparmayı düşünüyorsanız hava alırsınız.»

Masanın altındaki kadın, yere bastırdığı çocuğu bırakıp çevresine bakındı ve geldiğinden beri ikinci kez ağzını açtı. «Neredesin yavrum? Zeki'ciim? Huu?»

«Her halde onu getirmedik,» dedi yaşlı kadın.

Yozyürek, başlangıçta iki çocuk olduğunu, düşününce hatırlamaya başlamıştı. İkinci çocuk ne cehenneme gitmişti peki?

«Neyse,» dedi yaşlı adam. Bırakın şimdi çocuğu da, iş konuşalım.»

«İnsan kaybolan bir kediyi bile böylesine çabuk unutmaz,» diye homurdandı Yozyürek.

«Kızı görmek istiyor musun?» diye sordu yaşlı kadın.

«Peki,» dedi Yozyürek, yakasını sıyırmak için. «Önümüzdeki çarşamba birlikte gider görürüz.»

Çarşambadan önce en az üçyüz kilometre uzağa gitmeye kararlıydı.

«O kadar beklemek gereksiz,» dedi arabulucular. «Şimdi de görebilirsin.»

«Nerede?»

«Masanın altında.»

«Aman!» diye elini alnına vurdu Yozyürek. Başından beri inanmak istemediği kuruntu gerçek olmuştu. «Yok. Benim şimdilik evlenmeye niyetim yok.»

«O kadar çabuk kestirip atma.»

«Seninle dürüst konuşalım. Okuması yazması yok.»

«Parası pulu da yok.»

«İki çocuğu var.»

«Başından evlilik de geçmedi.»

Kadının iki çocuğu olduğu gerçek olmayabilirdi. Çocuklardan biri ortada yoktu çünkü.

«Çıkın evimden,» dedi Yozyürek.

«Düşünmeden konuşuyorsun.»

«Dünya güzeli olmayabilir ama, iyi kadındır.»

«Temizdir.»

«Güzel yemek pişirir.»

«Uysaldır. Evine bağlıdır. Sıcakkanlıdır.»

«İstemem,» dedi Yozyürek, buz gibi bir sesle.

«Sen kendin de bulunmaz Hint kumaşı değilsin. İyi düşün.»

Bu mantıklı çağrı üzerine düşündü Yozyürek. Genç kadına ilk kez alıcı gözle baktı. Masanın altında oturma huyu bir yana, kusuru yok görünüyordu. Eli yüzü düzgündü. Asık suratlı değildi. Yozyürek bir yana yalnızlığını koydu, öbür yana başına saracağı sıkıntıları...172/Tarttı.

«Olmaz,» dedi.

«Gerçek nikâhla almasan da olur.»

«Nikâhın yapmacıklısı da mı var?»

«İstersen imam nikâhıyla al. İstersen ona da gerek yok. Aldım de, yeter. Gelip otursun burada.»

İyi iş... Ya çocuklar?...

«Taş atıp kolun yorulmadan hem bir eş, hem de iki yumurcak sahibi olacaksın. Sevabı da vardır bunun üstelik.»

Yozyürek olanlara inanamıyordu. Bir hafta önce tanıştığı insanlar, bu geceden önce hiç görmediği bir kadını üstüne yıkıyorlardı. Üstelik ortada bir, yada iki, çocuk vardı. Neresinden bakarsa baksın, aklı almıyordu bu işi. Öte yandan, aklının aldığı işlerden de pek yarar görmemişti o güne dek. Doğrusu kararsızdı.

Yaşlı kadın anladı. «Hemen şimdi karar vermen şart değil. Sen düşünedur. Biz birkaç gün sonra yine geliriz.»

«Bilmem ki...»

Yaşlı karı-koca kapıya yürüdüler. Masanın altındaki çocuklu kadın kıpırdamadı.

«Bunları unuttunuz.»

«Onlar kalsın burada,» dedi yaşlı kadın. «Daha iyi karar verirsin böyle.»

İkisi çıktılar. Yozyürek düş gördüğünden emindi. Evet evet, şimdi uyanacak ve tüm bu saçmalıklar son bulacaktı.

Masanın altındaki çocuk birden uslanmış gibiydi.

Kadın sessiz ve dalgın oturuyordu.

Yatak odasında bir şeyler gümbürtüyle devrildi.

Ne oluyordu?

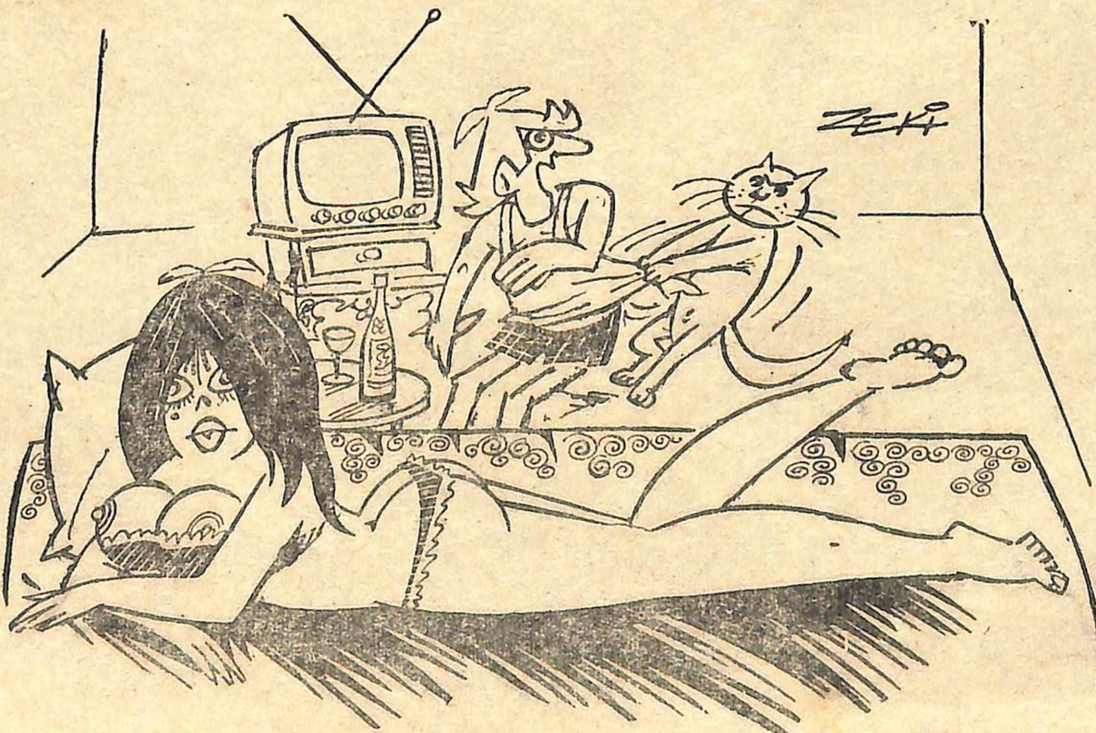
Yozyürek gerçekten düş mü görüyordu?

Düş olsun, gerçek olsun, öneriyi kabul edecek miydi?

Öbür çocuk neredeydi?

Bu soruların karşılıklarını ya gelecek hafta bu sayfada, yada birkaç ay içinde gazetelerde okuyacaksınız.

Sulhi DÖLEK

— Bir de bu kediler için nankör derler.. bak, efendisine nasıl da sadık!

İBİŞ

Bir garibin Öyküsü

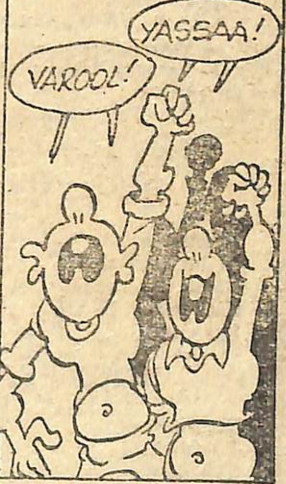

YAZAN-ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

MAKET

Biliyorsunuz burası gurbet,
Herkesten uzakta herkesten hasret.
Yürüyorum, sokakta hızlı hızlı;
Sanki bir yere gidiyormuşum!
Oysa gideceğim yer yok.
Sığınacağım mekân yok.
Bazı yerlere gidiyorum tanış yok,
Bazı yerlerde yaşayanlar çok.
Şimdi yaşayanları seyrediyorum.
Umurlarında mı sanki dünya?
Her birinde ayrı âlem, ayrı bir hülya.
Bizlerse sadece seyirci kişi,
Bizler sadece insan «maketi»!
Çıkıyorum hemencecik dışarı,
Soluk soluğa yürüyorum.
Ve o hırsla...
Nokta nokta küçülüp kayboluyorum.

KEMAL YILDIRIM
Setbaşı, Hocaalizade Cad. No: 23/2. Rekor Gömlekçi İhsan Vural eliyle. — BURSA

Yazısız

(Hilmi KAYMAK)

YUMURTA

Türkiye'ye gelen bir turist, küçük bir ilçede aşçı dükkânına girmişti. Canı yumurta yemek istedi. Fakat türkçeyi az bildiğinden meramını bir türlü anlatamıyordu. Sokakta dolaşan bir horoz gördü:

— Şu kocaman kuşun adı nedir?
— Horoz.
— Bayanına ne derler?
— Tavuk.
— Yavrusuna ne derler?
— Civciv.
— Daha önce ne idi?
— Yumurta.
— Tamam, bana ondan iki tane pişirin!

Neriman EDGÜER
Sağlık Sk. 60/2 — ANKARA

DEVAM HAA...

Dürüstlük haa
At bir kahkaha
Böyle gidersen
Çok şey gelecektir
Daha başına...

ERKEKSEN...

Yağmurda
İstanbul..
Erkeksen,
Değil otobüs
Dolmuş bul...

M. EROL POLAT

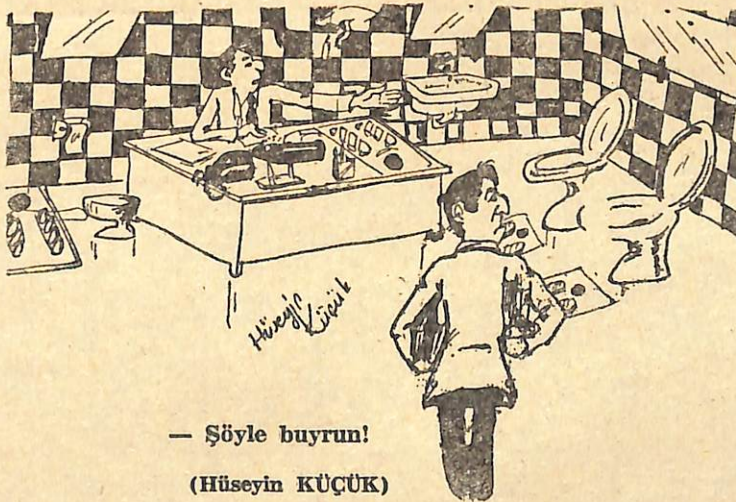
BAYAT HAMSİLER

Karadenizli bir tüccar lokantaya gitmişti. Garsondan hamsi istedi. Beklemeye başladı. Garson buna bayat hamsilerle dolu bir tepsi getirdi. Adam bakınca hamsilerin bayat olduğunu anlamıştı. Ama lokanta çok kalabalık olduğundan bunu garsona söyleyemedi. Adam balıklarla konuşmaya başladı. Bunu gören garson yanına gelerek sordu:

— Hey, yoksa balıklarla mı konuşuyorsun?
— Evet.
— Peki ne konuşuyorsun?
— Onlara sordum ki, geçen hafta denize ayakkabılarım düşmüştü acaba gördünüz mü?...
— Peki onlar ne cevap verdi?

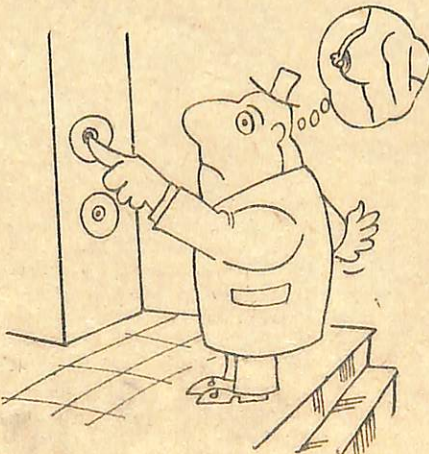
Karadenizli biraz hızlı konuşarak:
— Ne bilelim birader, biz denizden çıkalı bir ay oldu... dediler.

Erdal GÖNÜL — İstanbul

— Şöyle buyrun!

(Hüseyin KÜÇÜK)

Yazısız

(Haşmet CİHAN)

ATASÖZLERİNDEN SEÇMELER

«O iş deveye hendek atlatmaktan zordur»
Pek tabii ki deve o işi biliyordur.
«Bir abam var atarım nerede olsa yatarım»
Ben bu dünyanın anasını satarım.
«İş anlayanda değil bitirende derler»
Derler de bin türlü nane yerler.
«Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye»
Sen de evlenir bir gün girersin gerdeğe.
«Taşıma su ile değirmen dönmez»
Bir kova suyla yangın sönmez.
«Akıllı hırsız ev sahibini bastırır»
Dinlemez seni beni, iple bile astırır.
«Ağlamayan çocuğa meme vermezler»
Bu iş de nasıl yapılır bilmezler.
«Sabreden derviş muradına ermiş»
Ve sabrın sonu selâmettir dermiş.
«Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer»
Böylece kalmaz başka dert başka keder.

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş/İZMİR

KİRPİ SAMİ

İlk kar yağmıştı. Dışarısı soğuk olduğundan karlar sınıfa getirilip karşılıklı kartopu oynandı. Sınıfta tahtadan tebeşire kadar her yer ıslanmıştı.

Çok sakin olan Edebiyatçımız Kirpi Sami (saçları kirpi dikenine benzer) hiçbir şey demeden, sadece başını sallayıp içeri girdi ve derse başladı. Islak tebeşiri alıp ıslak tahtaya Tevfik Fikret'in bütün eserlerini yazdı. Fakat biz tahtada hiçbir yazı göremedik. Hep beraber:

— Hocam, yazdıklarınız gözükmüyor! deyince...
— Tahta kuruyunca ortaya çıkar... dedi.

Metin ERGÜL
Gaziantep Lisesinden

HAVA

İlkokul beşinci sınıftaydık. Dersimiz Dilbilgisi, konumuz İsim idi. Dersin sonunda öğretmenimiz, Ahmet isminde bir arkadaşımızı kaldırarak konu ile ilgili sorular sormaya başladı:

— Cins isimlere bir örnek ver, bakalım.

Ahmet düşünmeye başladı. Tam o sırada sınıfa pis bir koku yayıldı. Bu koku ile beraber Ahmet de cevabı buldu:

— Hava... dedi.

Öğretmenimiz, bu kelimeyi bir cümlede kullanmasını isteyince Ahmet hiç beklemeden:

— Ali, sınıfın havasını bozdu, dedi.

Bu cevap üzerine öğretmenimiz de, biz de Ali'ye bakarak gülmeye başladık.

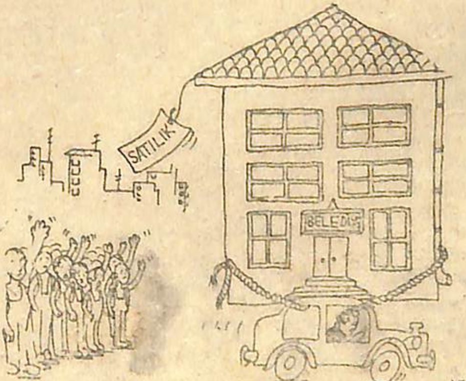
İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi
Yenice/ÇANAKKALE

AYILIK VE DAYILIK

Yaramaz öğrenci bir türlü saçını kestirmiyordu. Okul müdürünün bütün uyarmalarına aldırmıyordu. Bunun üzerine okul müdürü öğrencinin babasını çağırttı. Öğrenciyi de sınıftan getirtti, yanında da durumunu babasına anlattı. Öğrencinin babası:

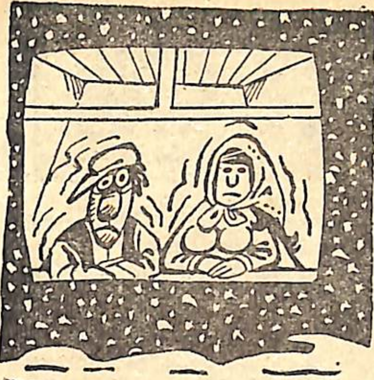
— Oğlum niye müdürünün sözlerini dinlemiyor, dediklerini yapmıyorsun?... diye başladı öğüde. Kocaman adam olmuşsun. Müdürün ne derse onu yapacaksın. Köprüden geçene kadar ayıya dayı diyeceksin. Tamam mı?

Hüseyin DENİZ
İlköğretmen Okulu öğrencisi
Akşehir/KONYA

— İşçi ücretlerini veremeyen Dalokay, Belediye binasını satışa çıkarttı. —

Kar Yağdı Böyle oldu

SABAHI muştulayan horoz seslerinin titrek ve kesikli çıkışından belliydi bir şeyler olduğu. Tezek dumanından baygın yatan gövdeler, sözümona derin uykudaydı. Ve sabah ezanına kalkanlar köy yöresini bembeyaz gördüler.

Kar beyazlığı, yürekleri yıkarmış derler. Tutku gözlerden akarmış içeriğe, coşku olurmuş. Askerden döneli iki gün olan Memet de karı görüp böyle bir coşkuyla dolup taştı. Genç karısına seslendi:

«— Odun var mı?»

«— Yok anam. Yaş çalıya bile razıyım.»

«— O kolay. Şindilik komşudan tezek isteyiver.»

«— İnekleri öldü. Onlar ele muhtaç.»

«— Karnıma ağrı girdi. Sıcak bi çorba yapıversen.»

«— İki kaşık unumuz kalmış. Akşama derim...»

«— Yaa... Kar bindirdi. Köyde iş olmaz gayrı. Şehere gidecek olsam, n'ederim? Tanış bulacan, iş arayacan, bekleyecen, dişini sıkacan...»

«— Üzme canımı Memed'im. Sen ekmeğini daşdan çıkarın evvelallah.»

«— Getir bi daş da sıkam anasını...... su nasıl çıkarmış görsünler.»

«— Hele hele Memed'im. Bi kaç gün aç kalmakla ölünmez ya.»

«— Burnumu yerde sürüyecem dersin gene bi kapı açılmaz...»

«— Daha iyice sabah olmamış Memet. En iyisi yatak. Iscacık. İnsanın aklına ne aş geliyo, ne ataş...»

«— En iyisi... En iyisi yatak. Ahdım var zaten. İki gün çıkmayacam yataktan. İki gün...»

* * *

KASABA evlerinin çatılarından sarkıyordu buzlar. Kuru ayaz karla karışık esiyordu. Ağızlar, burunlar kapanmış, yolda karşılaşanlar Tanrının selâmını bile esirgiyor, sığınacak köşe arıyorlardı.

Elleri soğuktan katılaşmış, gözleri kan içerisinde bir kadın, Mehmet Ağanın kapısına sinmiş bekliyordu. Kasabada herkes tanırdı kendisini. Dul Hatice derlerdi ona. Tarlasız, sabansız, kimi kimsesi olmayan zavallı bir kadın.

Mehmet Ağa, dükkânına gitmek için çıkınca onu gördü:

«— Len ne aran burlarda Hatçe Kadın?» diye seslendi. «Yörü git evine. Git, havaya bak, buvv...»

Hatice Kadın, duymamış gibi yaptı, peşine düştü Mehmet Ağanın. Dükkânın bulunduğu sokağa girerken yanaştı Mehmet Ağaya:

«— Evde ne odun, ne ekmek. Ölecem valla Mehmet ağam.»

«— Uzak dur yanımdan. Peşimden gelme. Az sonra dükkâna gelirsin...»

Ayakları öylece kalakaldı Hatice'nin. Sarkık, saçaklı saçlarını tuttu. Elinde kalan buzlu parçaları fırlattı.

Ellisini aşkın gösteriyordu Hatice. Dizlerini tuttu. Birkaç kez sallandı, sonra Mehmet ağayı hatırlamış gibi canlandı, dükkânına doğru yöneldi.

Mehmet ağa, onun girdiğini görünce ayaklandı:

«— Bak Hatice...» diye öfkeli bir çıkış yaptı. «Gençliğimizde bi kusur ettik diye ömrü billâh sana bakacak değilim ya. Al şu onluğu. Ekmek al, odun al, ne alırsan al. Git hadi, git...»

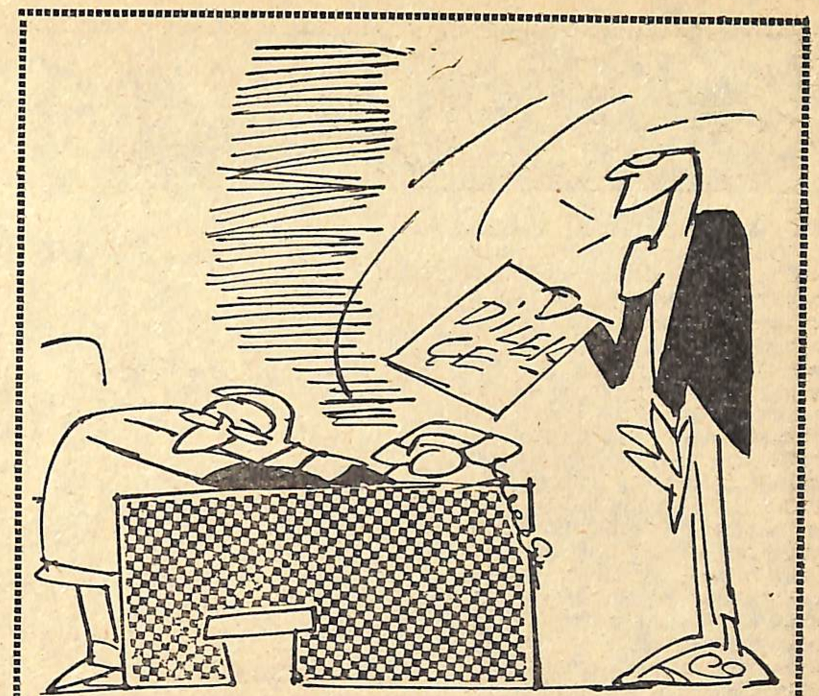
«— Mehmet ağam, yıkanıp paklansam gene gelirmin bana?»

«— Tövbe tövbe. Yahu nasıl olduysa bi şeytana uyduk, uymaz olaydık. Al bi onluk daha. Bak, bundan sonra seni kapımda bekler görürsem Hatice Kadın...»

«— İyi be, anladık. Ben bekleyeceğim yeri bilirim...»

Aldı paraları çıktı Hatice Kadın. Kara lâstikle kaplı ayakları yeni boyanmış gibi pırıl pırıl parlıyordu...

* * *

— Memur musun, işçi misin onu bilmem ama.. ben vatandaşım!

APARTMANIN yedinci katında açılan asansör kapısından çıkan bakkal çırağı, sepetindeki yiyecekleri bıraktığı kapının ziline iki kez bastı. Zilin sesi yatak odasından zor duyulurdu ama, ikircilik bir uyanışla fırladı evin hanımı. İlk işi başucundaki kalorifer radyatörünü yoklamak oldu. Ilıktı. Neden yanmıyor? öfkesiyle sabahlığını giydi, sonra saatine baktı.

«— Eyvah, sekiz olmuş...»

Terliklerini giyemedi. Hole ve oradan dipteki hizmetçi odasına vardı. Açtı, girdi:

«— Kız... Sen hâlâ uyuyor musun?»

Neye uğradığını şaşırdı hizmetçi kız. Kalktı, yorganı örttü, kıvırdı, tekrar açıp topladı.

«— Sallanma. Can şimdi okula gitmiş olmalıydı.»

İlkokula yeni başlayan Can da uyanmıştı:

«— Günaydın anneciğim, günaydın ablacığım...»

«— Çabuk giydir şunu, durma diyorum sana...»

Hizmetçi kız bir türlü toparlanamıyordu. Perdeyi açtı. Sanki aradığını orada bulmuş gibi bağırdı:

«— Kar... Kar yağmış hanımcığım. Bakın... Ben de neden böyle oldum diyordum...»

Ne anlardı «hanım» böyle kardan:

«— Yağmışsa yağmış...» dedi. «Can hâlâ hazır değil. Ona bak sen.»

Hizmetçi kızın çevresinde «iyilik melekleri» olmalıydı. Çünkü, yarım saat dolmadan Can'ı hazırlaması, kahvaltıyı çıkarması olacak şey değildi. Biraz yatışan hanım:

«— Can'ın ayağı kayıp düşebilir...» dedi. «Okula kadar birlikte gidin Haydi... Hemen dön, takılma bir yerde.»

Can ve hizmetçi gider gitmez sigarasını yaktı. Telefona yaklaştı. Çenesi «tık» ladı. Ah, şu cahil işini bilmez, dalgacı kaloriferci... Arayacağı arkadaşı, bu saatlerde kalkan cinsten değildi ama, onun da sabahçı olup okula giden bir çocuğu vardı. Ahizeyi kaldırdı, numaraları çevirdi:

«— Aloo, günaydın tatlım. Aaa, kusura bakma, uyanık sanmıştım. Yaa, en iyisi o ama... Seninki gibi hizmetçim olsaydı ben de kalkmazdım. Bul vallahi. Kalkmak nedir bilmiyor. Evet, üç gün oluyor, Bursa'da şirketin bölge toplantısı varmış. Ah tatlım, Mehmet sıkılır böyle toplantılardan, bir yolunu bulsa kaçıp gelir. Benim için tabiî. Akşam mı?... Varım. Ancak, Mehmet'siz fazla yaramazlık etmiş olmayayım. Gelince... Haydi öperim tatlım...»

Radyoyu açtı, kapattı. Teypten stereolu bir bant seçti. Köşeden üç ayrı hoparlörden «ruhlara ninni» olan bir müzik yükselmeye başladı...

* * *

— Yeni numaranı çaktım, hizmetçinin odasını değiştirdim, orası bizim yatak odamız!..

ÜÇ günden beri Uludağ'daki otele, ondokuzluk metresi ile kapanmış, yiyip içiyordu Mehmet bey.

Sabah - akşam patlattığı şampanyalar... Böylesine helâl olsun. Yaşamak, mutluluk, dünya nimetleri dedikleri buydu işte. Bakar gözler kör olmaktı cahillik dediğin. Varken yemeli, yemesini bilmeliydi.

Yazın söz vermiş, Uludağ'a gideriz demişti. Söz vermekle de iyi etmişti. Neydi o kent hayatı? Otomobillerde sürtmekten, kaçakçılık oynamaktan bıkmıştı. Burası...

«— Haydi, kayalım biraz...» diyordu tatlı sesli. Yalnız sesi mi? Tüm tatlılar gelmiş, onda pekişmişti.

«— Kayalım...» dedi.

Kaymanın her çeşidini denemişler, yorgun düşmüşlerdi. Akşama doğru, giysilerini değiştirip kafeteryaya indiler. Gazeteler gelmişti. İkinci haber sayfasında... Hiç burada okunacak cinsten şeyler değildi. «Askerden dönen genç iş bulamayınca... Bilmem ne kasabasında dul bir kadın odasında...» Aman canım, ne gereği vardı bunları bildirmenin.

«— Garson...» dedi Mehmet bey. «Bize ateşi yanında olan o içkiden iki tane...»

İçkilerini yudumlarken o ateşten olacak, gözleri iri iri, çakmak çakmak açıldı...

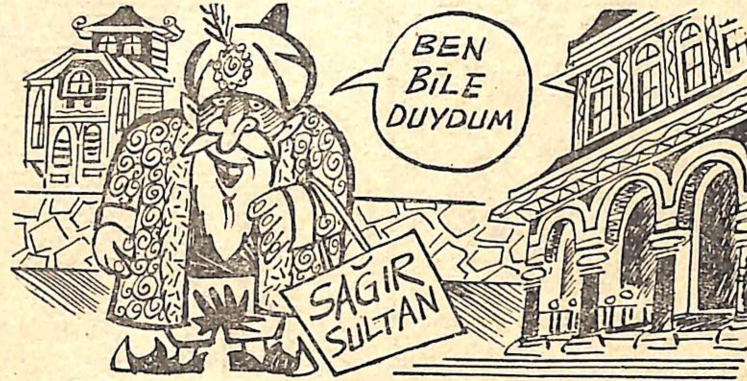
Nurettin TÜRKER

"MÜHÜR KİMDE İSE SÜLEYMAN ODUR" "DİKİŞ TUTMAZ" GEMİSİNİ KURTARAN KAPTAN"

PELESENK

"VATAN MİLLET SAKARYA" "GÖRÜLEN LÜZUM ÜZERİNE" "SU KÜÇÜĞÜN, SOFRA BÜYÜĞÜN"

«Sağır sultan bile duydu»

— Muzaffer İzgü —

DÜNYANIN bilmem neresinde, doğusunda mı, batısında mı, kuzeyinde mi, güneyinde mi, vâdide mi, yamaçta mı, işte orada bir ülke varmış. Her ülkenin bir padişahı olduğuna göre, bu ülkenin de padişahı varmış. Yalnız bu ülkenin padişahı öteki ülkelerin padişahına benzemez, sağır mı sağır, hiçbir şeyi duymazmış. Daha sarayda minimini iken, kızlarağası küçük sultanı kovalarken, düşüvermiş sultancık... Öyle böyle düşme değil, tam kafasının üzerine düşmüş, o günden sonra da küçük sultancık duymaz olmuş. Gerçi kızlarağasının başı o saat vurulmuş ama zavallı sultancık da o günden sonra sağır olarak kalmış. Delilik, bönlük, saflık, salaklık bile padişah olmak için herhangi bir engel olmadığına göre, vakti zamanı gelince bizim sağır sultanı da devletin başına padişah yapmışlar. Ne olur ne olmaz diye de kendisine kulak olmaları bakımından, en akıllı, en dirayetli vezirlerden beş tane vermişler... Bu beş vezir padişah efendilerinin kulağı olmuşlar. Padişah, bu vezirleri aracılığıyla kullarının seslerini duymuş, onların mutluluklarını işitmiş...

Ama ülke mutlu muymuş bakalım, kullar yaşamlarından memnunlar mıymış bakalım? Nerdee? Halk iki günde bir sarayın kapısına birikir, hep bir ağızdan:

— Açız!...

— Yoksuluz!...

— İşsiziz!... diye bağırırlarmış... Halk, sarayın kapısına birikip böyle bağırdıklarında, padişah vezirleriyle birlikte sarayın balkonuna çıkar, vezirlerine sorarmış:

— Ne diye bağırıyorlar?

Vezirler sırasıyla konuşurlarmış:

— Efendimiz, Allah efendimize uzun ömür versin, diyorlar...

— Karnımız tok, sırtımız pek, diyorlar...

— Kesemiz efendimizin sayesinde altın dolu, diyorlar...

— Allah padişah efendimizi başımızdan eksik etmesin, diyorlar...

— Padişahım çok yaşa, diyorlar...

Sağır sultan bunları duyar da gülümsemez mi kullarına, elini kaldırmaz mı kullarına, beşûş bir çehreyle bakmaz mı insan kalabalığına? Öyle yaparmış, mutlu, memnun, eli ni kaldırır, kullarını selâmlar, sırıtırmış... Halk, padişahın «Açız, yoksuluz, işsiziz» sözlerine karşın, sırıtıp el sallamasına daha çok sinirlenir, avazlarının yettiği kadar bağırırlarmış. O zaman sağır sultan vezirlerine yine sorarmış:

— Ne diyorlar?

— Bin yıl yaşayın padişahım diyorlar, efendimiz...

Bu bağırış çığırışlardan sonra, vezirler halkın üzerine zaptiyeleri salarlar, devletin güvenliğini yerine getirme bakımından, bir kısmını oracıkta kılıçtan geçirtir, bir kısmını da yakalayıp astırırlarmış... Ama halk, bu denli zorbalıklardan yılmaz, yine birkaç gün sonra sarayın önünde toplanırlarmış... Yine padişah sorarmış:

— Ne diye bağırıyorlar?...

Yine vezirler:

— Padişahım çok yaşa diye bağırıyorlar, derlermiş...

İşte olacak ya, günün birinde padişahın aklına kulağını açtırmak gelmiş, ülkenin dört bir yanına çığırtkanlar salmış...

— Her kim ki padişahımız efendimizin kulağını açarsa, kendisi padişah efendimizin iltifatlarına mazhar olacaklardır, diye...

Çok hekimler gelmiş gitmiş, belki yüzlercesi, hiçbiri padişahın kulağını açamamış... Fakat padişah, bu işi aklına koymuş ya, günden güne kulağını açacak olan kişiye verilecek ödülün değerini yükseltmiş... Sonunda bir gün, kısacık boylu bir adam padişahın kulağını açmayı başarmış... Padişah, bir sevinmiş, bir sevinmiş ki, kulağını açan adama, sarayın en güzel cariyelerinden bir düzine verdiği gibi, kocaman bir de konak vermiş, yanındaki tarlayla bağıyla... Padişah kulağı açıldıktan sonra sevindirik delisi olmuş, boyuna yanındakileri konuşturuyor:

— Duyuyorum, duyuyorum, diye sevincinden zıpır zıpır zıplıyormuş...

Ama vezirler, korkar beklerlermiş saray kapısına birikecek olan halkın seslerini... Korktukları bir gün başlarına gelmiş, padişahın kendisi emir vermiş:

— Söyleyin halkıma, sarayımın önünde toplansınlar, onların bana, çok yaşa padişahım, Allah seni başımızdan eksik etmesin padişahım, karnımız tok sırtımız pek padişahım, demelerini kendi kulaklarımla duymak istiyorum! demiş...

Vezirler ne yapsınlar, davullar vurdurmuşlar, ülke halkını sarayın kapısının önünde toplanmışlar... Bir yığın halk, sarayın kapısında toplanmış. Padişah sabırsız, vezirler korkulu:

— Biraz daha bekleyin padişahım, halk daha iyice toplanmadı, diye onu oyalamaya çalışıyorlarmış... Ama padişah öyle bir an gelmiş ki, dayanamamış, sarayın balkonuna çıkmış... İşte o anda toplanan halk hep bir ağızdan:

— Yoksuluz, açız, işsiziz! diye bağırmaya başlamışlar...

Padişah, önce bir tuhaf olmuş, sonra vezirlerine dönmüş:

— Bunlar eskiden beri böyle mi bağırıyorlardı? diye sormuş.

Vezirler, başlarını önlerine eğmişler... Ama halk durmuyormuş, bağırıyormuş:

— Kahrol, mahvol, defol! diye...

Vezirler yerin dibine giriyorlarmış, padişahın gazaba gelmesinden korkuyorlarmış... Ama az sonra padişah, sırıtmaya başlamış, sırıttıkça sırıtmış, elini kaldırmış, kullarına sallamış... Vezirlerine:

— Padişahım çok yaşa diye bağırıyorlar değil mi? demiş...

Vezirler:

— Evet padişahım, çok yaşa diyorlar, demişler...

— Karnımız tok, sırtımız pek diyorlar değil mi?

— Öyle diyorlar sultanım!...

Vezirlerden biri sıkılarak:

— Affedin bizi padişahım, demiş...

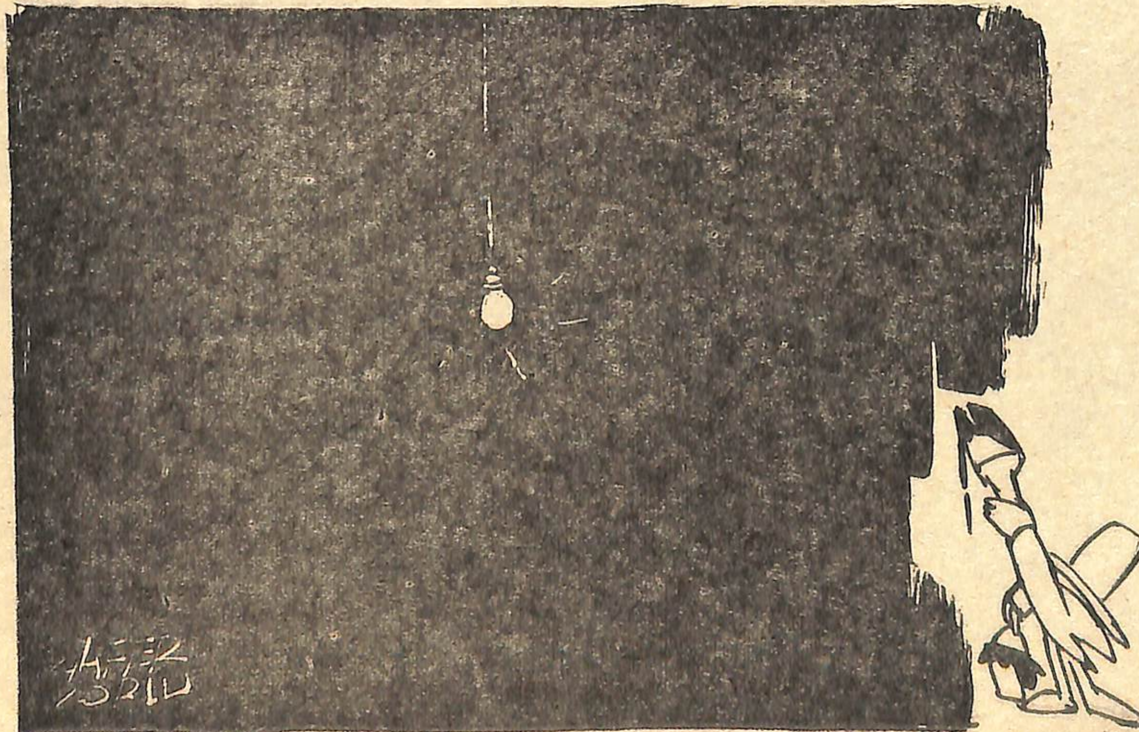
Padişah:

— Affedecek ne var ki? demiş... Kullarım baksanıza, çok yaşa padişahım diye bağırıyorlar...

Vezirler fısıldaşmışlar, padişahlarının yine sağır olduğunu anlamışlar.

O günden sonra, «Açlığımızı, yoksulluğumuzu, işsizliğimizi sağır sultan bile duydu» darbımeseli halk arasında yayılmış ama, ne yazık ki sağır sultan bunları duymadan yine sağır oluvermiş...

Muzaffer İZGÜ

— Elektriğe zam yapılıyor. —

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

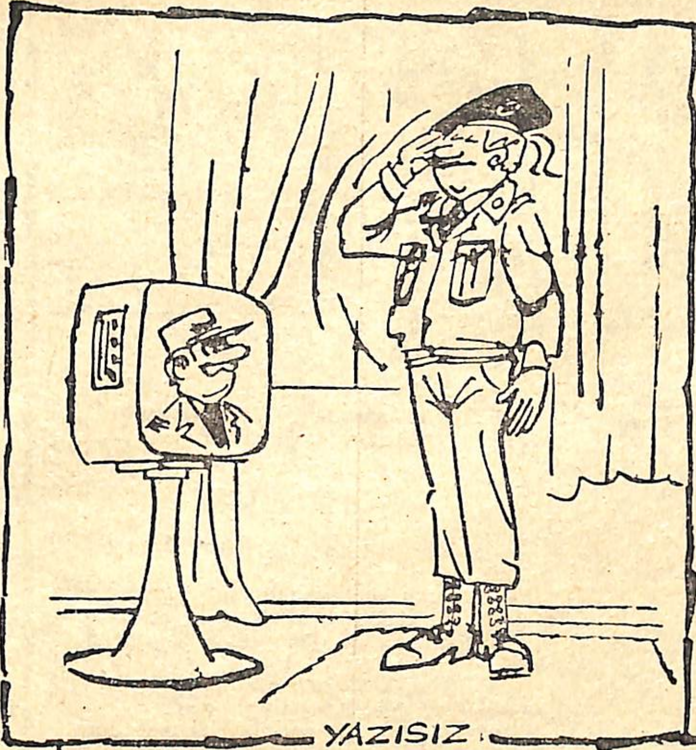
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

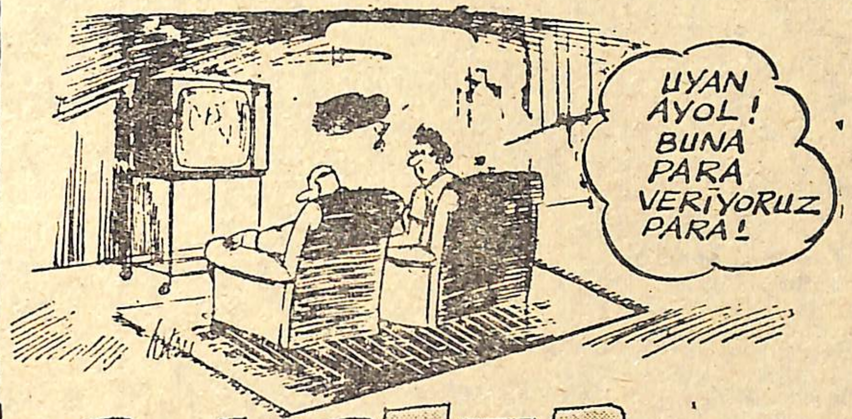
İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira. Fiyatı : 250 kuruş.

ABONE FİYATLARI: Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

dünya Karikatürleri

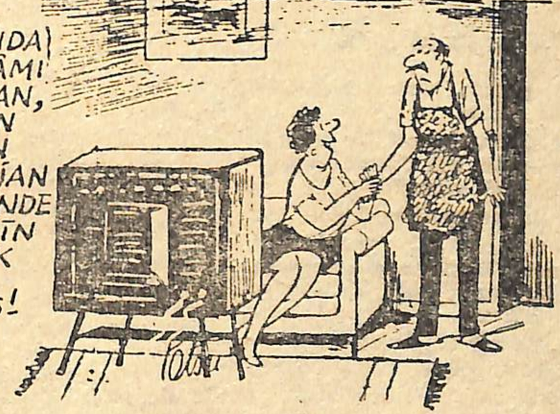
YAZISIZ

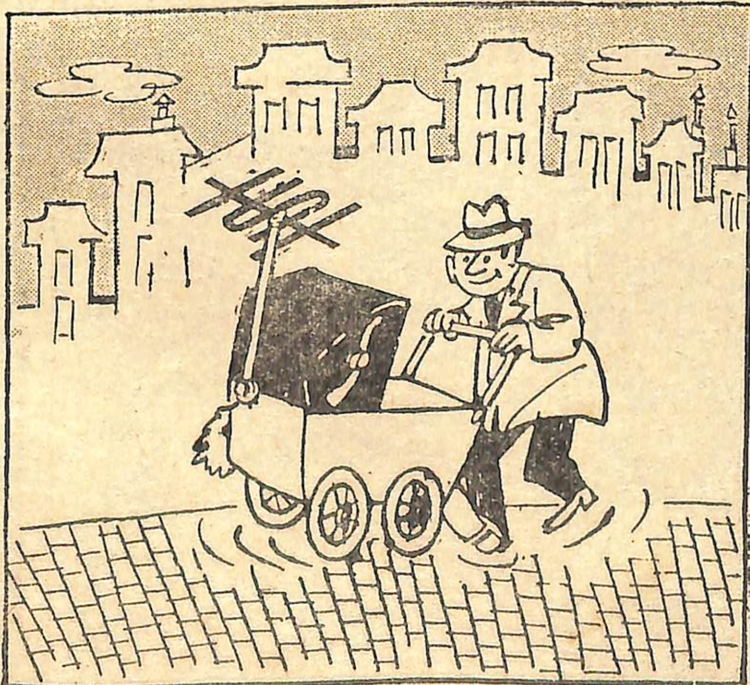
Bu Hafta Sayfamızda Televizyon Seyredeceğiz

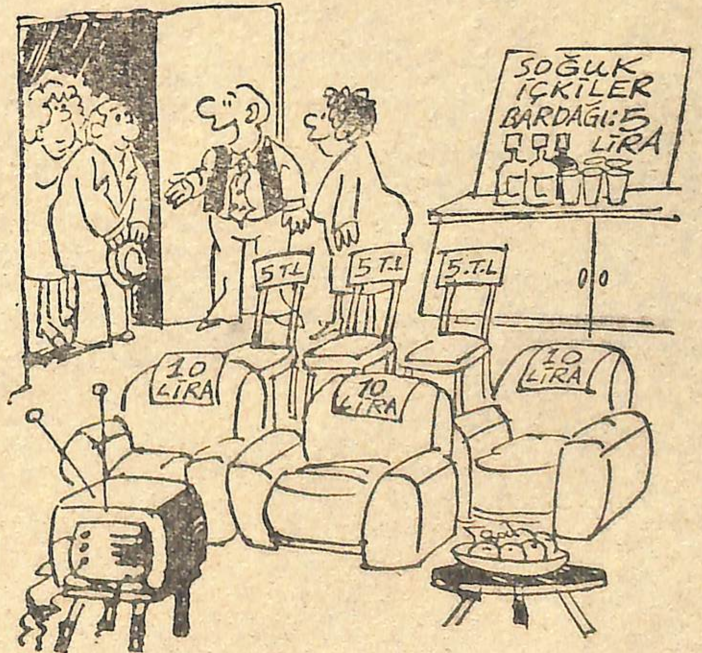
— YANILIYORSUNUZ: NAPOLYON BU TELEVİZYONU ÜÇ TAKSİTTE VERDİĞİMİZİ İFADE ETMİYOR!

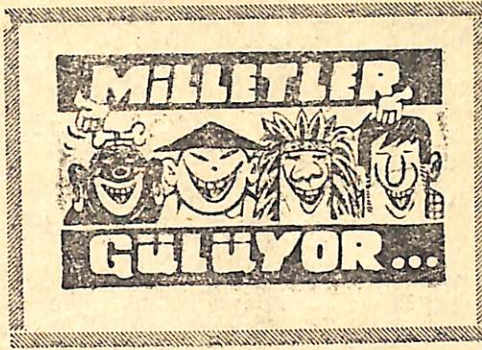
— TELEVİZYONDA REKLÂMI YAPILAN, BU SON ÇIKAN DETERJAN SAYESİNDE ELLERİN PAMUK GİBİ OLMUŞ!

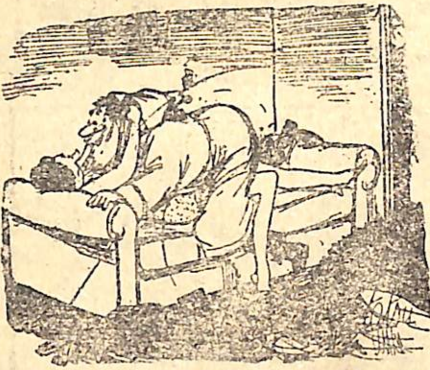

YAZISIZ

— HAYIR, BİZİ RAHATSIZ ETMİYORSUNUZ. HERKESİN TELEVİZYONU ARIZA YAPABİLİR... BUYRUN LÜTFEN!

— Artık itiraf edebilirim... Ben Noel Baba değilim!..

Eli çabuk doktor

Genç kadın doktoru, küçük bir kasabada muayenehanesini yeni açmıştı. Yeni evlenmişti. Bir gece bir doğuma çağırdılar. Güç doğumlardan biriydi bu. Sabaha karşı, bin bir güçlükle çocuğu annesini parçalayarak alan doktor, hızından balkona fırladı ve babaya uzattığı bebekle beraber onun balkondan düşmesine, her ikisinin de ölümüne sebep oldu. Evine üzgün bir halde döndü. Ertesi gün valizlerini hazırladı ve eşiyle şehri terketti. Gitmiş oldukları diğer kasabada da yeni bir muayenehane açtı genç doktor. Orada da bir gece doğuma çağırdılar. Eşi merakla bekledi sabaha kadar. Ertesi sabah doktor sevinçle çaldı kapılarını ve:

— Babayı kurtardım! diye bağırdı.

Aradaki fark

Bir partide, adamın biri dostlarına sordu:

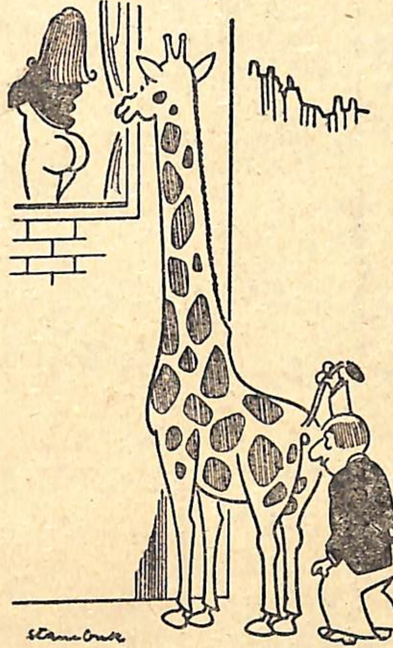
— Bir hayâlperest, bir garip adam ve bir ruh doktoru arasında ne fark vardır?

Kimse cevap vermeyince:

— Çok basit, diye yine kendisi konuştu. Hayâlperest İspanya'da şatolar kurar, garip adam da orada oturur...

— Ya ruh doktoru?

— O da kiraları toplar!

Yazısız

— Hiii! Ah madamcığım, siz yokken kocanızın beni nasıl korkuttuğunu bir bilseniz!..

Telefonun azizliği

— Affedersiniz efendim, mösyö Jean orada mı?

— Telefon numarasını yanlış çevirdiniz sanırım. Bu numarada mösyö Jean yok.

Telefon kapandı. İki dakika sonra yine çaldı:

— Mösyö Jean'ı verir misiniz?

— Mösyö Jean burada oturmuyor.

Telefon yine kapandı. İki dakika sonra yine çaldı:

— Lütfen, müsaade edin de mösyö Jean ile iki dakika konuşayım...

— Bıktım artık, mösyö Jean burada yok diyorum size!...

Telefon yine kapandı. Telefon yine çaldı. Bir ses:

— Ben Jean'ım. Beni arayan oldu mu? diye sordu.

Otuz karılı sultan

İki sultan konuşuyordu. Biri:

— Akşamları, otuz karınla ne yapıyorsun? diye sordu.

— Basit bir şekilde birini tercih ediyorum. Her gece üzerlerine bir kova soğuk su döküyorum, kimin üzerinden en çok buhar çıkarsa onunla ilgileniyorum o gece.

Alıngan yaratıklar

İki kadın konuşuyorlardı. Biri:

— Erkekler alıngan yaratıklar olmasalardı çok hoş şeyler olurlardı doğrusu, dedi.

— Sahi mi! Sen onları çok mu alıngan buluyorsun? diye diğeri sordu.

— Öyle. Örneğin, onları aldattığımız zaman, derhal canları sıkılıyor.

Ödlek

Genç kadın, arkadaşına anlatıyordu:

— Dün gece yarısı bir ses işiterek uyandım. Hırsız korkusuyla derhal elektriği açtım. Ve yatağın altında erkek ayakları gördüm...

— Aman Yârabbi! Kuşkusuz, bir hırsızdı değil mi?

— Yok canım. Kocamdı. O da gürültüyü duymuşmuş!

Âşık

İki küçük kız konuşuyorlardı. Madam X âşığını öldürmüştü ve bu olay onları çok meraklandırmıştı. Biri sordu:

— Âşık ne demektir?

Diğeri hemen cevap verdi:

— Bunu bilmeyecek ne var: Bir aile dostu.

İyiniyetli kadın

Kadın kocasının ceplerini karıştırırken iki sinema bileti bularak koştu ona:

— Film bu kadar güzel miydi ki onu iki kere gördün? diye sordu.

İntikam

Babacan bir adam, dişçiye giderek:

— Şu dişimi anestezisiz çekiniz, dedi. Sekiz gündür öylesine ağrıdı ki, şimdi intikam sırası bende!

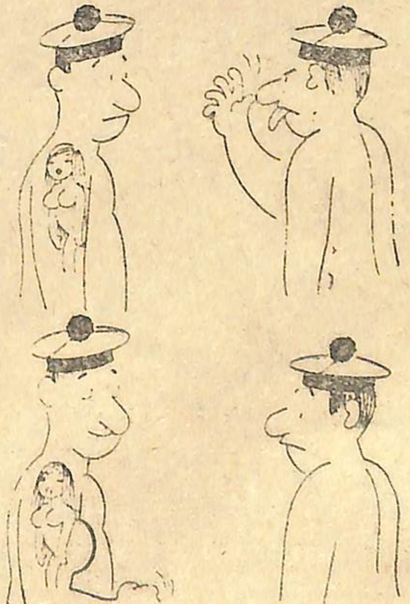

— Bir pasaport fotoğrafı için şapkamı ille de çıkartmam lâzım mı?..

Bol bol eğlence

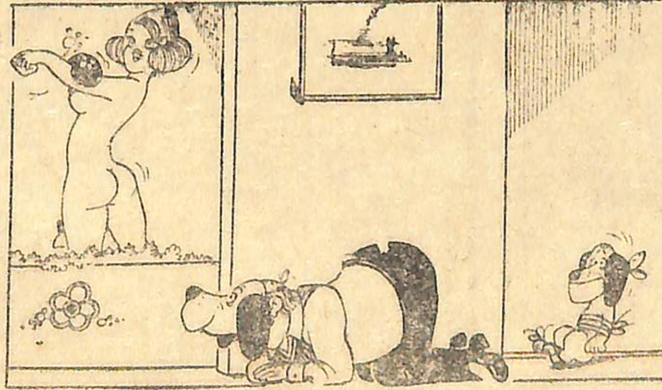
Doktor, hastasını iyice muayene ettikten sonra:

— Kendinize çok dikkat etmelisiniz, dedi. Bir sinir hastalığı başlangıcındasınız. Çok önemli değil henüz, ama dikkat etmezseniz korkunç sonuçlar doğurabilir. Bir ay süreyle, sinemaya, tiyatroya, kabareye gitmeyeceksiniz. Telefon görüşmeleri yok, televizyon seyretmeyeceksiniz, radyo dinlemiyeceksiniz, kitap okumayacaksınız. Bilhassa, kadınlarla temas etmeyeceksiniz, içki içmeyeceksiniz... Bunların dışında, bol bol eğlenmeye bakın.

Yazısız

— Anladın değil mi Bobi?.. Şu çapkın komşumuz gelirse... Bir havla, haber ver!..

Sizin için de bir Beymen var.

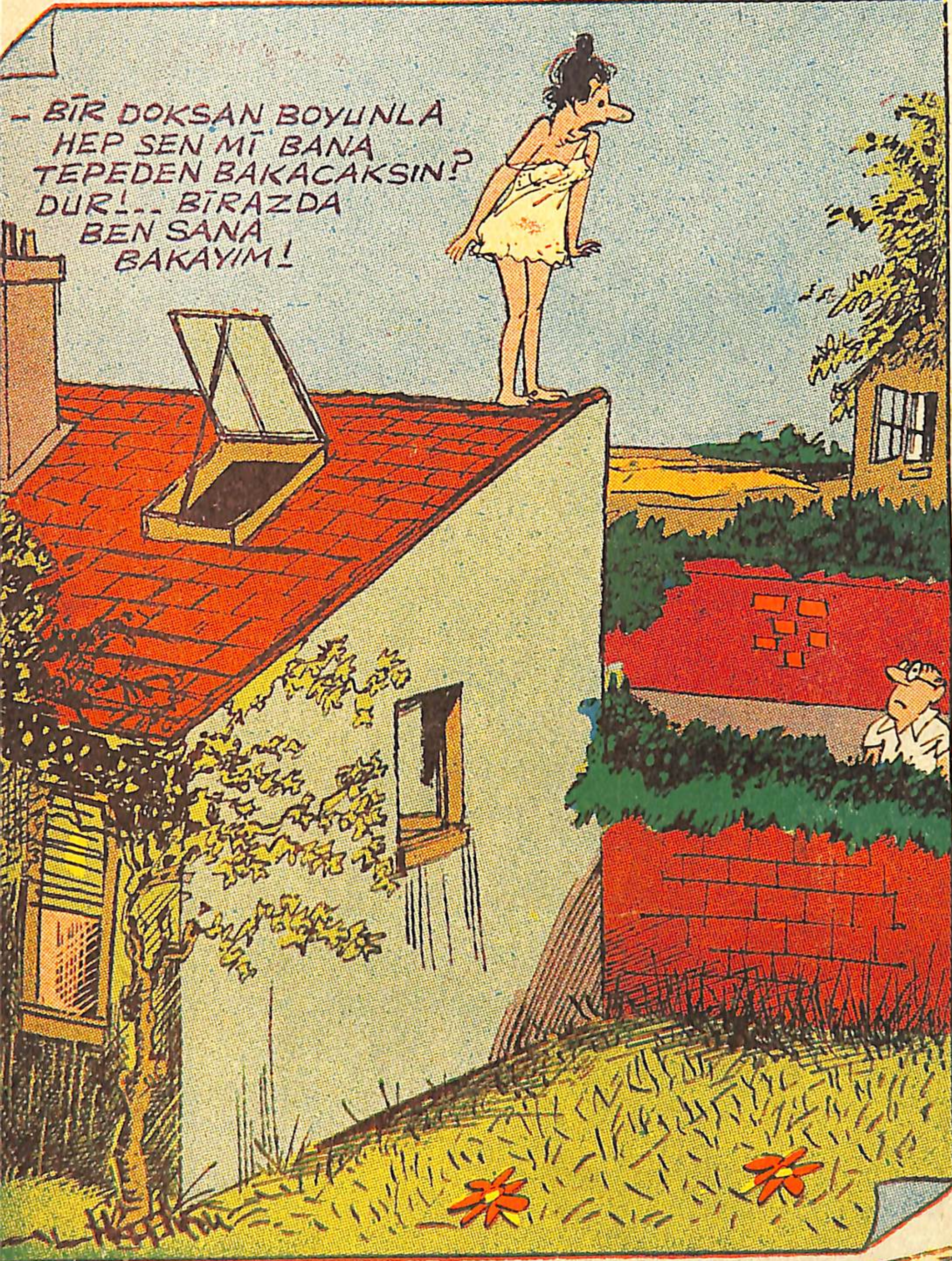
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

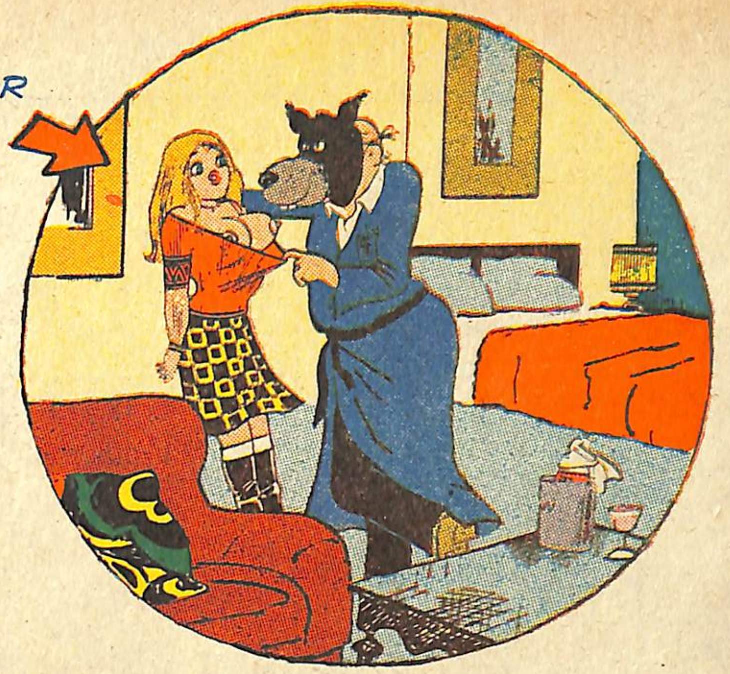

".Seçkinlerin giyimi"

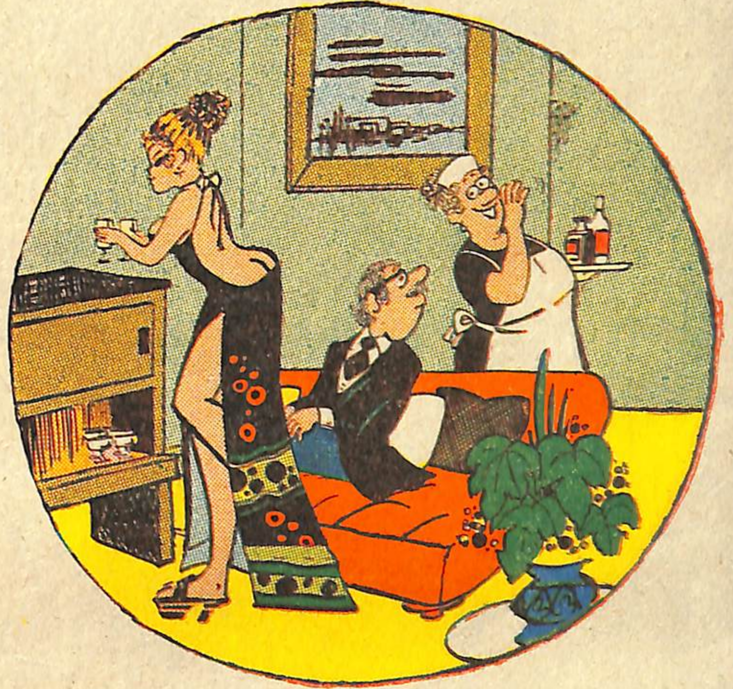
Akbaba

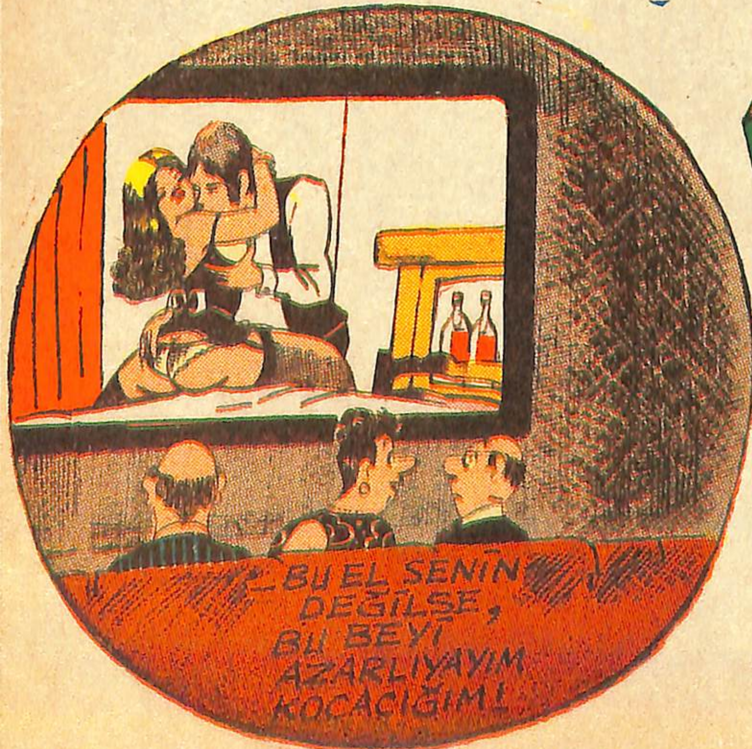
– BİR DOKSAN BOYUNLA HEP SEN Mİ BANA TEPEDEN BAKACAKSIN? DUR!.. BİRAZDA BEN SANA BAKAYIM!

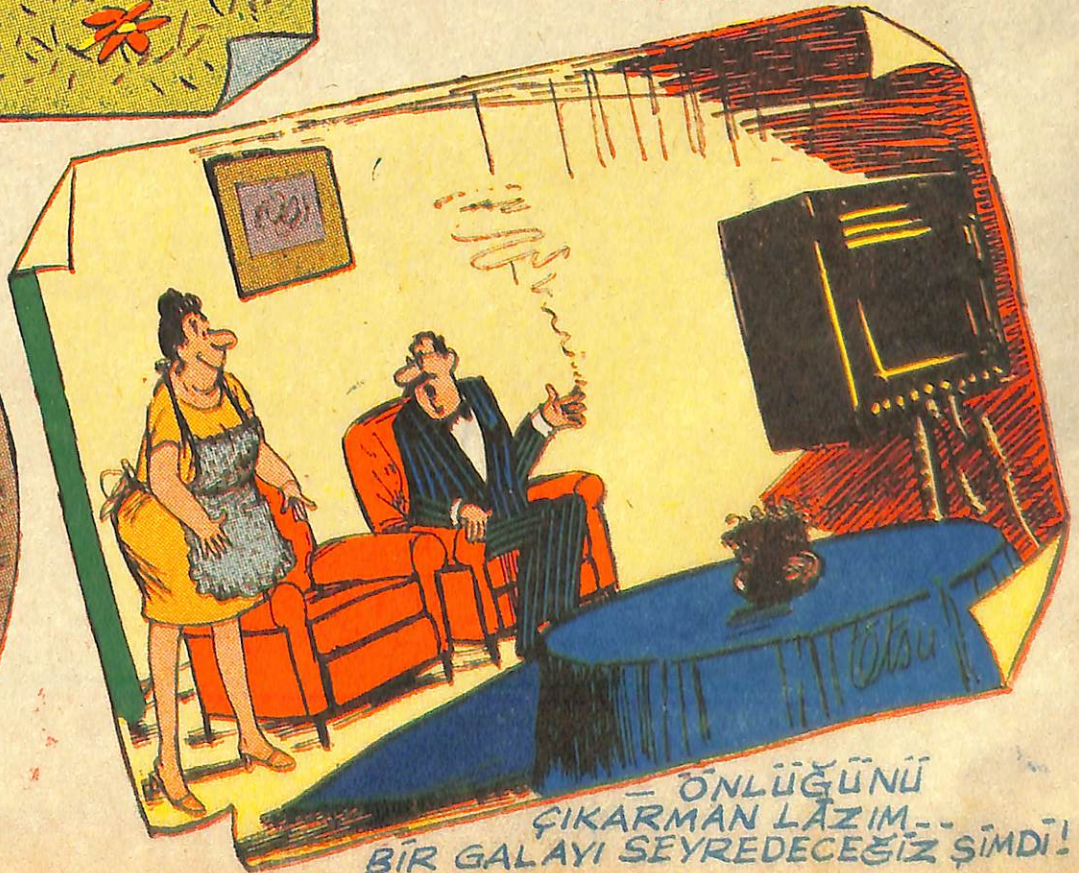
BENİM GİBİ YAŞLI KURTLAR SENİN GİBİ SÜT KUZULARINA BAYILIR!

–ÇOK ŞANSLISINIZ, KOLAYCA ÇIKABİLECEK BİR ELBİSE GİYDİ!

– BU EL SENİN DEĞİLSE, BU BEYİ AZARLIYAYIM KOCACIĞIM!

– ÖNLÜĞÜNÜ ÇIKARMAN LAZIM.. BİR GALAYI SEYREDECEĞİZ ŞİMDİ!